Жыве Беларусь!

БЕЛАРУС

Address:
166-34 Gothic Drive
Jamajca, NY 11432

BIELARUS/Belarusan newspaper in Free World ISSN 1054-9455
Published by the Belarusan American Association, Inc.
bielarus@bazahq.org

№ 585 Кастрычнік 2011 г.
Год выданьня 61

Паважаныя чытачы!

Гэты дзесяты ў бягучым годзе нумар нашай газэты адлюстроўвае падзеі, якія адбыліся ў кастрычніку і пачатку лістапада. Самай адметнаю падзеяю грамадзка-палітычнага жыцьця ў Беларусі меўся стаць Народны Сход 8 кастрычніка. Але, на жаль, так не адбылося, запалоханыя людзі не адважыліся на масавую акцыю пратэсту. Па магчымасьці Сход падтрымала і беларуская дыяспара, аднак, таксама не надта актыўна. Рэпрэсіўная палітыка беларускіх уладаў дае свае сумныя вынікі і зараз яна становіцца больш жорсткаю. Мусім канстатаваць, што гэта ёсьць самае галоўнае, што пачало адбывацца у мінулым месяцы ў жыцьці беларускага грамадзтва.

Падзеньне рэжыму Каддафі ў Лібіі прымусіла Лукашэнку да дзеяньняў, каб пазьбегнуць падобнага трагічнага канца. І гэтыя дзеяньні цалкам адпавядаюць ягонаму характару і сьветапогляду. Ужо стала відавочна, што ён не зьбіраецца выбраць шлях дэмакратызацыі, не зьбіраецца ўступаць у перамовы з апазыцыяй, выпусьціць зьняволеных палітвязьняў, шукаць шлях у дэмакратычны заходні сьвет. Сваё выратаваньне Лукашэнка бачыць ізноў у саюзе з Расеяю і пачынае вясьці гандаль інтарэсамі беларускага народу ў абмен на захаваньне ягонай ўлады ці нават уласнага жыцьця ўвогуле. У гэтай гульні высокія стаўкі і таму яна будзе жорсткаю. Гэтым разам Расея не паддасца на падман, як гэта было раней, Лукашэнка гэта разумее і таму усур'ёз і грунтоўна рыхтуецца да здачы краіны з надзеяю выгаргаваць для сябе нейкія гарантыі. А Расея захоча прыняць Беларусь без беларусаў – без нацыянальнага руху, без апазыцыі, без мовы, без беларускай культуры. Таму і вядзецца зараз шырокі наступ на ўсё гэта важнае і сьвятое для нас, даюцца надзвычайныя паўнамоцтвы рэпрэсіўным органам. Незалежнасьць Беларусі знаходзіцца зараз у вялікай небясьпецы і абавязак кожнага з нас рабіць нешта, каб яна захавалася.

Страх за ўласнае жыцьцё наводзіць Лукашэнку на думку "паставіць пад ружжо" усю краіну. Менавіта такую мэту ставіць ягоны новы вар'яцкі плян стварэньня тэратэрыяльнай абароны, у адпаведансьці з якім у кожнай вобласьці будуць створаны запасныя ваенныя фармаваньні пад кіраўніцтвам абласных начальнікаў, пад час небясьпекі ім плянуецца выдаць зброю. Гавораць, быццам Каддафі ў свае апошнія часы быў вельмі расчараваны тым, што ягоны народ не абараніў яго. Гэтую ілюзію пра ўсенародную любоў, відаць, яшчэ мае ў сабе Лукашэнка.

Беларуская дыяспара ў сьвеце зьвязвае сваё грамадзка-культурнае жыцьцё з падзеямі на Бацькаўшчыне, пра гэта сьведчаць старонкі газэты, дзе распавядаецца пра беларускія імпрэзы ў Амэрыцы і іншых краінах. Падаем мы важную інфармацыю і пра арганізацыйныя справы жыцьця беларускай грамады ў Нью-Ёрку.

Выказваем падзяку усім, хто даслаў нам інфармацыі і артыкулы, чакаем ад нашых чытачоў новых паведамленьняў і водгукаў на апублікаваныя матэрыялы.

Рэдакцыя

"Што трэба і што ня трэба рабіць з Беларусьсю"

Дэвід Крэмэр, прэзыдэнт Freedom House, выказаў рэкамэндацыі адносна дзеяньняў Захаду ў дачыненьні да Беларусі.

Дэвід Крэмэр адзначае, што ніколі раней Аляксандр Лукашэнка не сутыкаўся з такім эканамічным крызісам у сваёй краіне, як цяпер, з вострым недахопам валютных рэзэрваў. Ніколі раней ён не знаходзіўся пад такім моцным ціскам з боку ЭЗ і Злучаных Штатаў, з улікам іх санкцыяў за яго парушэньні правоў чалавека і скарачэньнем субсыдыяў з Расеі. Разам гэтыя беспрэцэдэнтныя падзеі выклікалі ў некаторых назіральнікаў мяркаваньні, што дні Лукашэнкі могуць быць палічаныя.

Сыход Лукашэнкі вызваліць народ Беларусі ад апошняга дыктатара Эўропы і прывядзе да пазытыўнага супрацоўніцтва з Эўропай і Захадам. Каб палегчыць фінал Лукашэнкі, вось дзесяць рэчаў, Захад павінен зрабіць і чаго варта пазьбягаць:

1) Сапраўды разумець, што Лукашэнка ўяўляе пагрозу для ўсёй Эўропы, свабоднай і мірнай, для народу Беларусі, які церпіць яго 17 гадоў гадоў і для сьвету праз яго продаж зброі рэжымаў-ізгояў. У той жа час, не хвалюйцеся аб ізаляцыі Беларусі, -- з-за дзеяньняў Лукашэнкі Беларусь ужо пераўтварылася ў ізгоя.

2) Падтрымліваць неаслабны ціск на яго рэжым з дапамогай эканамічных санкцый, каб прымусіць да вызваленьня і поўнай рэабілітацыі палітвязьняў. У той жа час, не турбуйцеся аб націску на Беларусь з боку Расеі, бо погляд на Беларусь праз прызму Расеі гуляе на руку Лукашэнку.

3) Настойваць на безумоўным вызваленьні ўсіх палітычных зьняволеных; дзесяткі такіх зьняволеных па-ранейшаму ў беларускай турме (лік зьмяняецца ў залежнасьці ад арыштаў), і нават тыя, якія былі вызваленыя, не маюць грамадзянскіх правоў (яшчэ адна ўмова, якую Лукашэнка павінен задаволіць). Нават калі адзін палітычны зьняволены па-ранейшаму будзе пакутаваць ў турме - і нават тады нельга прызнаць, што Лукашэнка прывядзе Беларусь да Эўропы.

4) Не могуць не выклікаць пытаньні аб легітымнасьці Лукашэнка ў якасьці лідэра, тым больш што Злучаныя Штаты не прызнаюць законнымі вынікі апошніх, сфальсыфікаваных 19 сьнежня, прэзыдэнцкіх выбараў. Зь іншага боку, не выконваць даўнія пагадненьні з яго рэжымам, якія ўключаюць абмен канфідэнцыйнай інфармацыяй, што Лукашэнка затым выкарыстоўвае супраць сваіх апанэнтаў (як выпадак з Польшчай і Літвой, якія перадалі сакрэтную банкаўскую інфармацыю аб вядучых беларускіх праваабаронцах), прычым ня мець працоўных кантактаў з Лукашэнкам цяпер і ў будучыні.

5) Больш стасункаў з беларускай грамадзянскай супольнасцю і апазыцыяй;ЭЗ і дзяржавы-члены зрабілі шмат на гэты конт, але яшчэ шмат можна і трэба зрабіць. З іншага боку, не запрашаць прадстаўнікоў Лукашэнкі, такіх, як міністар замежных спраў Сяргей Мартынаў, на пасяджэньні Эўрапейскага партнэрства, як гэта было зроблена нядаўна. Гэта надае упэўненасьць незаконнаму рэжыму Лукашэнкі і падрывае спробы аказаць на яго ціск.

6) Дадаць Мартынава ў сьпіс асобаў, якім забаронена выдача візаў, каб ён больш ня мог распаўсюджваць хлусьню рэжыму Лукашэнкі. Эўрапейскім чыноўнікам – ня езьдзіць у Менск у спадзяваньні пераканаць Лукашэнку рабіць правільныя рэчы.

7) Лукашэнка можа распачаць прыватызацыю ў адчайных спробах знайсьці грошы, -- замест гэтага варта ўвесьці санкцыі ў адносінах да большасьці дзяржаўных прадпрыемстваў, зьніжаючы іх прывабнасьць для патэнцыйных пакупнікоў. Не дазваляць Міжнароднаму валютнаму фонду прапанаваць Лукашэнка выратавальнае кола за кошт пашырэньня якой-небудзь дапамогі. Гэта папросту было б здрадай беларускай апазыцыі і грамадзянскай супольнасбці.

8) Падрыхтавацца да пост-лукашэнкай Беларусі... У той жа час, не дамагацца штучнага адзінства сярод апазыцыі. Наяўнасьць аб'яднанай апазыцыі будзе нечым пазытыўным, але адзінства не зьяўляецца неабходным, каб перамагчы Лукашэнку.

9) Заахвочваць дызэртырства сярод дыпляматычнай супольнасьці Беларусі, і нават у межах рэжыму. Не выключана, ўзрушэньні ўнутры кіруючага кола -- відавочныя прыкметы таго, што некаторыя чыноўнікі лічаць, што цяперашняя палітычная сыстэма не зьяўляецца ўстойлівай, і яны могуць шукаць выхад са становішча.

10) Прызнаюць, што ў сувязі з беспрэцэдэнтным эканамічным крызісам, не існуе большых магчымасьцяў, чым цяпер, каб садзейнічаць зьменам у Беларусі і пакласьці канец апошняй дыктатуры Эўропы. Не думайце, што Лукашэнка будзе жыць і быць ва ўладзе назаўжды. Бо, як прадэманстравалі тунісцы, эгіпцяне і лібійцы, Бэн-Алі, Мубараку і Кадафі не наканавана было кіраваць вечна, і тое ж адносіцца і да Беларусі і Лукашэнкі.

Радыё Свабода
02.11.2011

КДБ у Беларусі атрымлівае неабмежаваныя паўнамоцтвы

Як стала вядома 12 кастрычніка, яшчэ 30 верасьня ўрад унёс у парлямэнт законапраект «Аб унясеньні зьмяненьняў і дапаўненьняў у Закон Рэспублікі Беларусь "Аб органах дзяржаўнай бясьпекі».

Тэкст дакумэнта быў выстаўлены на афіцыйным сайце Нацыянальнага цэнтру прававой інфармацыі. Вось некалькі цытат з новага закону:

Арт. 16.
… Аб раненьні або сьмерці асобы з прычыны прымяненьня фізычнай сілы, спэцыяльных сродкаў, баявой і спэцыяльнай тэхнікі, прымяненьня (выкарыстаньня) зброі органам дзяржаўнай бясьпекі неадкладна паведамляецца пракурору.
Супрацоўнік органаў дзяржаўнай бясьпекі не нясе адказнасьці за шкоду, прычыненую ў сувязі з прымяненьнем фізычнай сілы, спэцыяльных сродкаў, баявой і спэцыяльнай тэхнікі, ужываньнем (выкарыстаньнем) зброі ў прадугледжаных гэтым Законам і іншымі заканадаўчымі актамі выпадках, калі ён дзейнічаў ва ўмовах абгрунтаванай прафэсійнай рызыкі. …

Арт. 14 «Правы органаў дзяржбясьпекі»
… **Уваходзіць бесперашкодна пры неабходнасьці з пашкоджаньнем устройстваў (якія зачыняюцца) і іншых прадметаў, у любы час сутак у жылыя памяшканьні ці іншыя законныя ўладаньні фізычных асоб**, у памяшканьні і (або) іншыя аб'екты дзяржаўных органаў і іншых арганізацый (за выключэньнем памяшканьняў і іншых аб'ектаў дыпляматычных, консульскіх і іншых прадстаўніцтваў замежных дзяржаў, міжнародных арганізацый, якія карыстаюцца ў адпаведнасьці з міжнароднымі дагаворамі Рэспублікі Беларусь дыпляматычным імунітэтам, і памяшканьняў, у якіх пражываюць супрацоўнікі гэтых прадстаўніцтваў, арганізацый і іх сем'і) і аглядаць іх пры перасьледаваньні асоб, якія падазраюцца ў зьдзяйсьненьні злачынства, альбо пры наяўнасьці дастатковых падстаў меркаваць, што яно зьдзяйсьняецца... або там знаходзіцца асоба, якая схавалася ад органаў, якія вядуць крымінальны працэс…
… Ажыцьцяўляць меры па зашыфроўцы супрацоўнікаў органаў дзяржаўнай бясьпекі і іх дзейнасьці з выкарыстаньнем у гэтых мэтах пасьведчаньняў прыналежнасьці да дзяржаўных органаў і іншых арганізацый, вырабляць і выкарыстоўваць у мэтах легендаваньня асобы супрацоўніка, дзейнасьці і прылады падразьдзяленьняў органаў дзяржаўнай бясьпекі, іх памяшканьняў і транспартных сродкаў, правядзеньня апэратыўна-вышуковых і іншых мерапрыемстваў дакумэнты дзяржаўных органаў і іншых арганізацый, а таксама ажыцьцяўляць у гэтых мэтах іншыя меры зашыфроўкі…

Арт. 16–2. Прымяненьне спэцсродкаў
… Супрацоўнікі органаў дзяржаўнай бясьпекі ўжываюць кайданкі, гумовыя палкі, сродкі зьвязваньня, спэцыяльныя хімічныя рэчывы, сьветлагукавыя прылады адцягваючага дзеяньня, прылады для адкрыцьця памяшканьняў, прылады для прымусовага спыненьня транспартных сродкаў і іншыя спэцыяльныя сродкі, у тым ліку службовых жывёл, у выпадку:
адбіцьця нападу на супрацоўнікаў органаў дзяржаўнай бясьпекі ці іншых асоб; вызваленьня закладнікаў; адбіцьця нападу на будынкі, памяшканьні, будынкі і (або) транспартныя сродкі незалежна ад іх прыналежнасьці альбо для вызваленьня захопленых аб'ектаў; стрыманьня непадпарадкаваньня або супраціву законным патрабаваньням супрацоўнікаў органаў дзяржаўнай бясьпекі або іншых асоб, якія выконваюць службовыя абавязкі ці грамадзянскі абавязак па забесьпячэньні грамадзкага парадку, папярэджаньні і спыненьні злачынстваў і адміністрацыйных правапарушэньняў; затрыманьня і дастаўленьня ў органы дзяржаўнай бясьпекі або органы ўнутраных спраў падазраваных (абвінавачваных) у зьдзяйсьненьні злачынстваў асоб, у дачыненьні да якіх вядзецца адміністрацыйны працэс, калі яны аказваюць непадпарадкаваньне або супраціў, а таксама канваіраваньня і ўтрыманьня асоб, падвергнутых дэпартацыі або высылцы, асоб, затрыманых па непасрэдна ўзьніклым падазрэньні ў зьдзяйсьненьні злачынства, асоб, заключаных пад варту, калі яны аказваюць непадпарадкаваньне або супраціў альбо маюцца падставы меркаваць, што яны могуць зьдзейсьніць уцёкі альбо прычыніць шкоду навакольным ці сабе; **спыненьня масавых беспарадкаў** і групавых парушэньняў грамадзкага парадку або дзеяньняў, накіраваных на пашкоджаньне і (або) зьнішчэньне маёмасьці; прыпынку транспартнага сродку, вадзіцель якога не падпарадкоўваецца загадзя ведавочным для яго законным і неадназовым патрабаваньням супрацоўнікаў органаў дзяржаўнай бясьпекі аб прыпынку транспартнага сродку; ў іншых выпадках, вызначаных Прэзыдэнтам Рэспублікі Беларусь…"

У дадатак ужо патаемна прыняты пакет паправаў у законы пра грамадзкія аб'яднаньні, партыі і ў Крымінальны кодэкс. Ад гэтага часу **атрыманьне замежнага фінансаваньня недзяржаўнымі арганізацыямі будзе разглядацца як крымінальнае злачынства.** Законы яшчэ больш крыміналізуюць масавыя акцыі пратэсту.

Пляны на жыцьцё пасьля Лукашэнкі

У 26-27 кастрычніка ў Празе адбылася міжнародная канфэрэнцыя «Стратэгічны форум ЗША і Цэнтральнай Эўропы», якую наладзіў амэрыканскі Цэнтар аналізу эўрапейскай палітыкі. У форуме бралі ўдзел і беларускія палітолягі – выкладчык ва Унівэрсытэце Заходняга Лёндану (University of West London) Яраслаў Крывой і экспэрт зарэгістраванага ў Літве Беларускага інстытуту стратэгічных дасьледаваньняў Дзяніс Мельянцоў.

Кар. Радыё Свабода Аляксей Знаткевіч: Дыскусія па Беларусі ў Празе мела назву «Беларусь на мяжы. Пляны на жыцьцё пасьля Лукашэнкі». Ці можна сказаць, што сярод заходніх экспэртаў сапраўды пашырылася думка, што Беларусь ужо на мяжы зьменаў і варта плянаваць жыцьцё пасьля Лукашэнкі?

Мельянцоў: Можна сказаць, што такая думка пашыраная ўжо даўным-даўна. Бо на меркаваньне заходніх экспэртаў і палітыкаў дастаткова моцна ўплываюць нашы апазыцыйныя лідэры, якія ўжо больш за 10 гадоў кажуць пра тое, што вось-вось беларуская эканоміка абрынецца і трэба думаць, як перахопліваць уладу. Таму я б не сказаў, што адбыліся нейкія якасныя зьмены. Беларусь проста стала трошкі больш гучным пытаньнем і з-за леташніх прэзыдэнцкіх выбараў і таксама з-за таго эканамічнага крызісу, які зараз мае месца ў краіне.

Знаткевіч: А ці не адбылося адваротнага эфэкту: беларускія апазыцыйныя палітыкі 10 гадоў запар кажуць – «воўк-воўк», зараз усё абрынецца! І праз гэтыя 10 гадоў заходнія палітыкі пачнуць думаць наадварот – нават калі ёсьць рэальны крызіс, беларуская сыстэма больш устойлівая, чым пра яе думаюць?

Мельянцоў: Яно менавіта так і адбываецца, таму што галоўным вынікам сёньняшняй дыскусіі было разуменьне таго, што патрэбная доўгатэрміновая заходняя стратэгія што да Беларусі, якая б улічвала неабходнасьць паступовых зьменаў і працы з грамадзтвам, а ня працы на хуткую зьмену рэжыму, на нейкую каляровую рэвалюцыю. Патрэбнае супрацоўніцтва з грамадзянскай супольнасьцю, з пэўнымі групамі ўнутры насельніцтва, каб паступова зьмяняць іх у бок большае эўрапейскасьці і дэмакратычнасьці.

Знаткевіч: Тое ж пытаньне Яраславу Крывою – пра якія пляны пасьля Лукашэнкі вялося на гэтай канфэрэнцыі?

Крывой: Назва канфэрэнцыі складалася зь дзьвюх частак: «Беларусь на мяжы. Пляны на жыцьцё пасьля Лукашэнкі». Я б пагадзіўся, што Беларусь на мяжы, але магчыма, што жыцьцё пасьля Лукашэнкі не адразу пачнецца. Таму для мяне была больш важная якраз другая частка – падрыхтоўка да таго часу, калі ў Беларусі ўсё ж такі нешта зьменіцца. І, мне здаецца, сярод удзельнікаў быў кансэнсус наконт таго, што трэба, нягледзячы на тое, што цяпер адбываецца, трэба думаць пра будучыню, трэба гадаваць тую эліту, якая калісьці стане кіраваць краінай. Гэта значыць, што трэба для студэнтаў ствараць магчымасьць бясплатнай ці таннай адукацыі ў Эўропе, для агульнай масы насельніцтва рабіць бясплатнымі візы ці наогул іх адмяніць, а таксама іншымі спосабамі спрабаваць беларускае грамадзтва інтэграваць у эўрапейскую супольнасьць. У адрозьненьне, напрыклад, ад іншага падыходу, які канцэнтруецца на тым, каб памяняць палітычны рэжым. Мяняць грамадзтва было больш важнай тэмай, чым мяняць палітычны рэжым".

Паводле Радыё Свабода 27.10.2011

Трызьненьні пра новую імпэрыю

Аляксандар Лукашэнка надрукаваў артыкул пад назваю "Пра лёс нашай інтэграцыі" у маскоўскіх "Известиях" за 17 кастрычніка 2011, у якім падтрымаў ідэю стварэньня на постсавецкай прасторы Эўразійскага саюза, выказаную Уладзімерам Пуціным у ягонай публікацыі "Новы інтэграцыйны праект для Эўразіі — будучыня, якая нараджаецца" ў нумары газэты за 4 кастрычніка.

"Ніколі не хаваў свайго меркаваньня аб тым, што лічу развал Савецкага Саюза найглыбейшай, трагічнай памылкай ХХ стагодзьдзя. Яго можна і трэба было ўдасканальваць, зьмяняць, але не разбураць" – пісаў у сваім артыкуле Лукашэнка і выказаўся за яшчэ большую інтэграцыю Беларусі і Расеі – як у межах т.зв. Саюзнай дзяржавы, гэтак і ў рамках Мытнага саюзу і адзінай эканамічнай прасторы Беларусі, Казахстану і Расеі.

Deutsche Bank перапыніў супрацоўніцтва з Беларусьсю

Deutsche Bank афіцыйна адмовіўся супрацоўнічаць з рэжымам Лукашэнкі і перапыніў продаж беларускіх дзяржаўных аблігацый. Гэта сталася пасьля таго, як праваабарончыя арганізацыі і беларускія грамадзкія арганізацыі ў замежжы накіравалі шэраг пратэстаў у адрас банку з абвінавачваньнем гэтай установы ў спрыяньні дыктатарскаму рэжыму шляхам правядзеньня фінансавых аперацый дзеля ягоных патрэбаў. Беларусы ў Эўропе правялі некалькі пікетаў пратэсту перад будынкамі банку ў розных краінах.

Пікет у Празе

Лукашэнка шукае новых сяброў у Таджыкістане

Аляксандар Лукашэнка наведаў з трохдзённым афіцыйным візытам Таджыкістан. Ён правёў перамовы з прэзыдэнтам гэтай краіны Эмамалі Рахмонам, наведаў некаторыя прадпрыемствы і мясцовыя славутасьці. Дзяржаўныя СМІ Беларусі называюць візыт знакавым, заяўляюць пра новыя амбітныя праекты.

Па выніках візыту падпісаны шэраг двухбаковых дакумэнтаў, у тым ліку праграма супрацоўніцтва да 2020 году. Лукашэнка прапанаваў Таджыкістану паўдзельнічаць у прыватызацыі Баранавіцкага баваўнянага камбінату. Апрача таго, беларускі бок спадзяецца пашырыць продаж у Таджыкістан аўтамабільнай і сельскагаспадарчай тэхнікі, а таксама ўзяць удзел у нацыянальных праграмах па разьвіцьці Таджыкістану. На сёньня штогадовы тавараварот паміж краінамі складае ўсяго каля 50 мільёнаў даляраў. Беларусь прадае ў гэтую краіну трактары, мэблю і лекі, а купляе там бавоўну і сухафрукты.

Дыпляматычныя адносіны паміж Беларусьсю і Таджыкістанам былі ўсталяваныя ў 1996 годзе, беларускае пасольства ў гэтай краіне зьявілася толькі сёлета. Таджыкістан — бедная краіна, сярэдні заробак сёлета тут упершыню перасягнуў 100 даляраў, так што купляць беларускія тавары тамтэйшым жыхарам не будзе так даступна.

28.10.2011

Леанід Заіка: Эўразійскі зьвяз — гэта антытэза Эўразьвязу

«Эўразійскі зьвяз» — гэта новая задума Крамля дзеля таго, каб былыя постсавецкія рэспублікі не хіліліся на Захад, мяркуе кіраўнік аналітычнага цэнтру «Стратэгія» Леанід Заіка:

«А калі казаць пра стратэгічныя інтарэсы Беларусі ў новым зьвязе, то трэба разумець: ён не для Беларусі. Яе ўжо запрэглі, зацуглялі, заклалі ў мадэль Саюзнай дзяржавы, Мытнага зьвязу. Эўразійскі зьвяз — гэта антытэза Эўразьвязу. Беларусь да яго, як і Казахстан, прыцягваць няма патрэбы. Яны — ядро. І яны ўжо там».

У сваімі праграмным артыкуле кіраўнік ураду Расеі Ўладзімер Пуцін піша пра жаданьне стварыць «мадэль магутнага наднацыянальнага аб'яднаньня, здольнага стаць адным з полюсаў сучаснага сьвету і пры гэтым выконваць ролю эфэктыўнай „зьвязкі" паміж Эўропай і дынамічным Азіяцка-Ціхаакіянскім рэгіёнам».

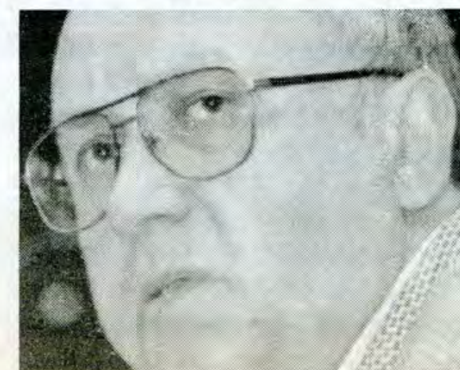

Леанід Заіка

Лукашенка рыхтуецца да вайны

Пад час наведваньня стацыянарнага пункту кіраваньня штаба зоны тэрытэрыяльнай абароны ў Менску Лукашэнка выказаў шэраг патрабаваньняў да гэтай новай вайсковай структуры, якая ствараецца ў Беларусі. Ён патрабаваў зьвярнуць увагу на якасьць адбору і падрыхтоўкі кадраў для тэрытэрыяльнай абароны. Па ягоных словах, тэ-

рытэрыяльныя войскі з'яўляюцца найбольш эфэктыўным сродкам абароны краіны ў выпадку зьнешняй агрэсіі. Лукашэнка патлумачыў, што у краіне няма магчымасьці і патрэбы ўтрымліваць вялікае

войска, якое трэба карміць, апранаць і г.д.: "У нас такой магчымасьці няма, але патрэбна падрыхтаваць насельніцтва, каб яно ў патрэбны момант магло выканаць сваю функцыю. Гэта будзе самая эфектыўная абарона нашай дзяржавы. Нам трэба захаваць нашу краіну. А калі будуць бачыць, што мы гэтым сур'ёзна займаемся, яны сюды ніколі не палезуць" – лічыць Лукашэнка.

Зьвяртаючыся да вайскоўцаў запасу, якія былі прызваныя ў тэрытарыяльныя падразьдзяленьні на час вайсковых манеўраў, Лукашэнка падкрэсьліў адказнасьць кожнага ў справе абароны краіны.

Газэты ў Англіі пра Беларусь

У ангельскай нядзельнай газэце "The Sunday Telegraf" за 3 ліпеня 2011 быў апублікаваны артыкул пра Белавежскую пушчу. Аўтарка Сара Эванс (Sara Evans) добразычлівымі словамі апісвае пушчу – зуброў, флёру і фаўну. Артыкул прызначаецца турыстам, якія заахвочваюцца наведаць гэты адметны прыродны запаведнік, там падаецца інфармацыя пра гатэлі, рэстарацыі, кошты візаў і квіткоў на транспарт.

У газэце "The Independent" за 4 ліпеня 2011 пад загалоўкам "Праўда пад пышным відовішчам: турма для дысыдэнтаў у апошнім дыктатарстве ў Эўропе" пішацца пра вайсковы парад у Менску ў Дзень незалежнасьці 3 ліпеня і прысутнасьць там А. Лукашэнкі з малым сынам Колям у вайсковым адзеньні. Гаворыцца пра тое, што Лукашэнка такім чынам, як выглядае, прыгатаўляе сынка сабе на замену. У газэце апавядаецца таксама пра "маўклівыя пратэсты" Ў Беларусі і пра тое, як жорстка распраўляецца міліцыя з удзельнікамі гэтых пратэстаў.

Пасьля распаду Савецкага Саюзу да Англіі прыехалі вельмі шмат розных эмігрантаў з Расеі – ад працоўных людзей да алігархаў. Бальшыня з іх пасялілася ў Лёндане, залажылі тут свае крамы, рэстарацыі, розныя фірмы і пачалі выдаваць расейскамоўныя тыднёвікі. У гэтых выданьнях час ад часу друкуюцца інфармацыі пра Беларусь.

У тыднёвіку "Англія" за 8 ліпеня 2011 было зьмешчана два інтэрвю з людзьмі супроцьлеглых поглядаў. Адно з іх было з амбасадарам Беларусі ў Вялікабрытаніі Аляксандрам Міхневічам. Сп. Міхневіч, зразумела, хваліў сваю краіну і цяперашняга прэзыдэнта. Ён адмаўляў той факт, што ў Беларусі парушаюцца правы чалавека, назваў уведзеныя Эўразьвязам санкцыі супроць беларускіх чыноўнікаў неабгрунтаванымі і вельмі іранічна выказаўся адносна акцыяў пратэсту каля беларускай амбасады ў Лёндане супроць дыктатарскага рэжыму ў Беларусі.

Другое інтэрвю даў газэце беларус Алесь Чайчыц. Ён адназначна заявіў, што ў Беларусі пануе ўлада аднаго чалавека, што там адсутнічае свабода слова, сродкі масавай інфармацыі цалкам падпарадкаваныя Лукашэнку, не дапускаецца ніякая крытыка ўлады, не дазваляюцца ніякія формы пратэсту, жорстка перасьледуецца апазыцыя. Сп. Чайчыц жорстка крытыкуе эканоміку сучаснай Беларусі, дзе не праводзіліся рынкавыя рэформы і дзейнічае самая неэфектыўная падаткова сістэма ў сьвеце.

Міхась Швэдзюк
Вялікабрытанія

Віктар Шэндаровіч: «Уявім сабе, што Бог прыбраў Аляксандра Рыгоравіча»

Эстонскі тэлеканал ARU.TV паказаў сустрэчу вядомага расейскага сатырыка Віктара Шэндаровіча з беларусамі ў Таліне, якая адбылася 15 верасьня 2011 у рамках 4 Кангрэса новай беларускай дыяспары.

Падаем фрагмэнты выступу Віктара Шэндаровіча, ён выказвае свае думкі пра тыя праблемы, якія могуць паўстаць перад Беларусьсю пасьля краху рэжыма Лукашэнкі:

"Памятаеце, як у пьесе Я. Шварца ("Забіць дракона"- Ред.) паміраючы дракон гаворыць: "Я пакіну вам разарваныя душы". Аляксандр Рыгоравіч пасьля сябе (невядома калі ...) пакіне разламаную, вытаптаную палітычную сістэму. Краіна, якая ўжо амаль два дзесяціголдзі кіруецца аўтарытарнымі метадамі, у якой праведзена жахлівая селекцыя, у сувязі з чым я пастаянна сустракаю сваіх сяброў-беларусаў ва ўсіх кутках сьвету. Сярод маіх сяброў-беларусаў амаль няма тых, хто зусім не "сядзеў" дзе-небудзь.

... Дык вось, пытаньне ў тым, каб разумець, што рабіць, бо трэба будзе занова будаваць усю сістэму. Справа нават не ў тым, каб не было Лукашэнкі, бо замест яго можа прыйсьці нехта іншы такі ж самы.

Ведаеце, быў такі савецкі жарт пра тое, як рабочы краў дэталі са швейнай фабрыкі ў Падольску, а калі дома зьбіраў, то кожны раз атрымліваўся аўтамат Калашнікава... Ну таму, што ў нас на швейнай фабрыцы зьбіраліся аўтаматы, а ад швейнага была толькі назва. Дык вось з таго, што стварыў Аляксандр Рыгоравіч – з гэтай палітычнай сістэмы, хто б ні прыйшоў пасьля, будзе атрымлівацца "аўтамат Калашнікава": будзе аднаўляцца тая ж сістэма, бо зроблена такая кадравая селекцыя, так усё пабудавана, так усё працуе...

Але ж яно працуе! Аўтарытарная сістэма прывабная тым, што яна простая. Дэмакратычная сістэма складаная: праймерыз, выбары, тонкая сістэма настройкі, супроцьдзеяньне ўладам, тармазы і супроцьвагі... А тут: усё пад простым вуглом, кругом ворагі, вертыкаль – вельмі проста ўсё працуе, хаця і неэфектыўна, на доўгай дыстанцыі праігрывае: нават ваююць свабодныя людзі лепш, чым рабы, як высьвятляецца. Аўтарытарная сістэма працуе горш, але яна прасьцейшая. І гэтая прастата прываблівае некаторую колькасьць простых мазгамі людзей, якія кажуць:"Ну так правільна: старэйшы-малодшы па званьню, аддаў-выканаў загад – усё зразумела". Калі б Лукашэнка не выпусьціў з рук рычагі ўлады, яны так ужо умантаваны ў механізм, што ўсё будзе працаваць і без яго і мяняць каробку перадачаў на хаду нікому не ўдавалася. Машына павінна ехаць, заводы павінны працаваць, людзі павінны атрымліваць зарплату. Гэта якраз тое, з чым сутыкнуўся Савецкі Саюз, калі сістэма ўжо скрыгоча, але нічога іншага няма і трэба было на хаду мяняць каробку перадач, што і спрабаваў тады рабіць Гайдар.

Падобную задачу, відавочна., трэба будзе вырашаць і ў Беларусі. І я думаю, што зараз патрэбна не пасылаць дзяжурныя праклёны Лукашэнку, а галоўным чынам паспрабаваць высьветліць, дзе тыя эканамісты, філёзафы, гісторыкі, якія будуць вырашаць надзённыя праблемы.

Гэта ў казарме ўсе аднаго колеру і ўсё проста, а калі казарма распадзецца і людзям абʼявяць, што яны вольныя, то першым на гэта зрэагуюць жулікі і злачынцы. Пакуль мы ў Расеі часалі галаву, успаміналі пра філязофскі падыход, першымі паўсталі жулікі. Калі мы ачунялі, то ўсё ўжо было прыватызавана, схвачана і кругом "браткі", зʼяднаныя з міліцыяй.

Зразумела, што калі "казарма" скончыцца, то ніякай Англіі ці Нарвегіі не атрымаецца на яе месцы. Вось гэта трэба разумець і быць гатовымі, і займацца гэтым...

Усё гэта для мяне відавочна, а

колькі гэты рэжым можа доўжыцца, прагназаваць нічога нельга. Гэта можа рухнуць праз год-два, а можа трымацца дзесяцігоддзі. Сістэма Лукашэнкі створана па-свойму вельмі моцна. Надзейнасьць яе часткова забясьпечваецца рэпрэсіямі: тыя, хто мог і хацеў штосьці зьмяніць, зьняволеныя ці ўмоўна асуджаныя, альбо выехалі і не могуць вярнуцца. Вельмі моцна ўсё вытаптана, таму народнай ініцыятывы чакаць асабліва не даводзіцца...варта прызнаць, што вытоптваньне – гэта вельмі эфектыўная палітыка. Яна не эфектыўная, калі мець на ўвазе будучыню краіны, але на ўзроўні захаваньня рэжыму вельмі эфектыўная. Вось ў Расеі без усялякага Лукашэнкі: адна справа Хадаркоўскага – і увесь бізнэс ляжыць тварам уніз. Хто служыў у войску ведае, што сяржанту для падпарадкаваньня сотні жаўнераў не трэба мучыць усіх – трэба мучыць аднаго на вачах ва ўсіх... Гэта вельмі эфектыўна і Лукашэнка ў гэтым добры спец.

Можа я занадта песімістычны , але ніякіх абʼктыўных абставінаў для таго, каб людзі паўсталі, калі цэны яшчэ ўзьляцяць, я не бачу. Не ўстанучь таму, што вось гэтае савецкае выслоўе "хаця б не было вайны" і прывычка перамагаць цяжкасьці зробяць сваю справу.

Калі мы ўжываем тэрміны "грамадства", "народ", то патрэбна разумець, што ўсё гэта неаднароднае. Трэба улічваць той факт, што грамадства дыферынцыравана і трэба размаўляць, тлумачыць, пераконваць, пераадольваць недавер і закасьцянеласьць – нічога лёгкага не будзе і ніякага аднароднага народу няма. У цэлым сьвеце кіруе меньшыня, і мудрасьць народу выяўляецца ў тым, каго ён выбірае гэтай меньшыняю. Калі справа пастаўлена так, што наверх трапляюць самыя адукаваныя і працавітыя, то ў грамадства ёсьць шанец.

Калі "казарма" перастаньне існаваць у адзін момант, то будзе шмат напалоханых таму, што 17 гадоў жылі ў ёй і звыклі...Калі памёр Сталін, маці-бацька мне распавядалі, што яны плакалі...Краіна зусім не ўяўляла, як без яго можна жыць. І, напэўна, будзе страх, што нешта можа адбыцца. І, напэўна, будзе жаданьне адной часткі насельніцтва закансэрваваць усё, як ёсьць, каб не было горш, каб не было вайны, у тым ліку і грамадзянскай.

Зразумела, што выскачыць некаторая колькасьць правакатараў – да гэтага трэба таксама быць гатовым і прагназаваць, з якога кутка? На кожную балючую кропку выскачыць чалавек з правакацыйным лёзунгам – гэта трэба разумець. Я не ведаю, як гэта будзе і якія ў вас балючыя кропкі – нацыянальныя, рэлігійныя, межы – усё, што ёсьць.

Выскачыць і частка сапраўдных псіхічна нестабільных і, безумоўна, крымінал таму, што ў аўтарытарных рэжымаў патэнт на крымінал. Кажуць, пры Сталіне, пры Гітлеры не было крымінальнай адказнасьці таму, што функцыю крымінальніка ўзяла на сябе дзяржава. Гэты патэнт на крымінал ёсьць і ў Аляксандра Рыгоравіча. Калі раптам пасьля падзеньня рэжыму стане відавочным, што патэнта на крымінал няма ні ў каго, тады крымінал, які ляжыць ніц ці дамаўляецца з уладамі, выскачыць таксама. Я не ведаю, як у вас, да якой ступені наўпрост з крыміналам мае справу Аляксандр Рыгоравіч, але думаю, што можа быць зьвязана, як заўсёды было ва ўсіх аўтарытарных рэжымаў. Для нейкіх справаў, якія няёмка рабіць прылюдна дзяржаўным уладам. Звычайна аўтарытарныя рэжымы гэта ўжываюць.

Беларусы просяць прытулку ў ЗША і Канадзе

За першае паўгодзьдзе бягучага году ў заходніх краінах на 17 працэнтаў вырасла колькасьць заяваў на гуманітарны і палітычны прытулак ў параўнаньні з аналягічным пэрыядам мінулага году. Пра гэта гаворыцца ў справаздачы Упраўленьня Вярхоўнага камісара ААН у справах уцекачоў. Сёлета ў пэрыяд паміж 1 студзеня і 30 чэрвеня ў прамыслова разьвітых краінах было пададзена 198300 хадайніцтваў аб прадастаўленьні прытулку, у параўнаньні з 169300 за той жа пэрыяд у 2010 годзе. Найбольшую колькасьць заяваў на прытулак атрымалі краіны Эўропы (73 працэнты). Сярод краінаў паходжаньня ўцекачоў, лідэры – Аўганістан, Кітай і Ірак.

Беларусь прысутнічае толькі ў некаторых табліцах справаздачы – да прыкладу, як адна з краінаў паходжаньня ўцекачоў у ЗША і Канаду. Сёлета ў першым паўгодзьдзі ў гэтых дзьвюх краінах падалі заявы на прытулак 196 беларусаў (летась за той жа пэрыяд было 155 заяваў). У краінах Цэнтральнай Эўропы ў першым паўгодзьдзі падалі заявы на прытулак 36 беларусаў (летась за той жа пэрыяд было 42 заявы).

Беларусь таксама прысутнічае ў сьпісах 10 асноўных краінаў паходжаньня ўцекачоў у шэрагу краінаў Эўразьвязу за другі квартал сёлета. Да прыкладу, у Фінляндыі за гэты час папрасілі прытулку 17 беларусаў. Акрамя гэтага, беларусы ў «дзясятцы» асноўных краінаў паходжаньня заяваў ад уцекачоў у Літву, Эстонію, Ісьляндыю і Партугалію за другі квартал гэтага году.

19.10.2011

Беларусы замежжа падтрымалі Народны сход у Беларусі

8 кастрычніка у Беларусі быў сарганізаваны Народны сход, які рыхтавалі дэмакратычныя сілы, як галоўную пратэстную акцыю гэтай восені.
У Народным сходзе ў Менску, паводле арганізатараў, узялі ўдзел каля тысячы чалавек. Акцыя скончылася затрыманьнем каля дзесятка чалавек. У рэгіёнах акцыі былі нешматлюднымі, у некаторых гарадох увогуле не адбыліся. Лукашэнкаўскія ўлады зрабілі усё, каб запалохаць людзей.

З удзельнікамі Народнага сходу салідарызаваліся і замежныя беларусы. Беларусы Бельгіі і Францыі правялі пікет. На плошчы Шумана ў Брусэлі сабралася больш двух дзесяткаў удзельнікаў, якія раздавалі мінакам інфармацыйныя бюлетэні пра сытуацыю ў Беларусі.

Сход Бруклінскага аддзелу БАЗА

8 кастрычніка 2011г., Бруклінскі аддзел Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня (БАЗА) ў Нью-Ёрку правеў свой сход у падтрымку Народнага Сходу ў Беларусі. Прысутныя абмеркавалі актуальную інфармацыю пра акцыю ў Беларусі, сёньняшнюю палітычную й эканамічную сітуацыю ў краіне, выказалі сваё абурэньне брутальнымі дзеяньнямі беларускіх уладаў у адносінах да ўдзельнікаў дэмакратычнага руху.

Сваімі думкамі пра сучасны крызісны стан Беларусі падзяліўся сп. Зянон Пазняк.

Па выніках Сходу была прынята адмысловая Рэзалюцыя.

Старшыня Бруклінскага аддзелу БАЗА Т.Красоўская

Рэзалюцыя, прынятая на сходзе Бруклінскага аддзелу БАЗА

Удзельнікі сходу, зладжанага Бруклінскім аддзелам Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня, які прайшоў у Нью-Ёрку ў падтрымку Народнага сходу ў Беларусі, выказваюць аднадумства з дэмакратычнымі сіламі на Бацькаўшчыне, якія арганізуюць акцыі супраціву дыктатарскаму рэжыму. Наш сход ёсьць праяваю салідарнасьці беларускай дыяспары з нашымі суродзічамі на Радзіме.

Мы гатовыя падтрымаць справамі намаганьні беларускай дэмакратычнай грамадзкасьці ў змаганьні з антыбеларускаю клікаю, якая незаконна ўтрымлівае ўладу на нашай роднай зямлі, якая ігнаруе нашу гісторыю, нішчыць мову, культуру, маральныя каштоўнасьці й нашу дзяржаўную незалежнасьць, заваяваную многімі пакаленьнямі.

Мы патрабуем:
- вызваленьня ўсіх палітычных зьняволеных і іх поўнай рэабілітацыі,
- захаваньня законнасьці ў Беларусі,
- дэмакратычных зьменаў у выбарчае заканадаўства й новых прэзідэнцкіх выбараў без Лукашэнкі.

Жыве Беларусь!

Бруклін, Нью-Ёрк 8 кастрычніка 2011

Галоўная ўправа Згуртаваньня беларусаў Канады прыняла заяву ў падтрымку Сходу:

"Згуртаваньне беларусаў Канады выказвае шчырую падтрымку ініцыятарам і ўдзельнікам Народнага Сходу, які мае адбыцца на Бацькаўшчыне. Нягледзячы на тое, што мы жывем далёка ад Беларусі, мы адчуваем сабе часткай беларускага народу, далучаемся да Сходу і верым у тое, што парасткі дэмакратычнага руху, якія так заўзята стараецца выкараніць пануючы рэжым, паднімуцца і дадуць плён. Мы салідарныя з усімі тымі, хто выйдзе заўтра на вуліцы беларускіх гарадоў і мястэчак!"

Беларускі фэстываль у Брукліне

2-га кастрычніка 2011 году ў Саборы Сьв. Кірылы Тураўскага ў Брукліне адбыўся Парафіяльны фэстываль, які традыцыйна адбываецца ў часе вядомага штогадовага фэстывалю «Atlantic Antic". Гэта сьвята вуліцы Atlantic Ave, на якой стаіць наш Сабор. Звычайна праходзіць шматлюдны вулічны кірмаш і фэст, арганізаваны мясцовымі амэрыканскімі арганізацыямі, ў якім прымаюць удзел тысячы людзей, некаторыя зь іх заходзяць у Сабор й знаёмяцца з Беларускаю Царквою і нашай культураю.

Да фэстывалю грамадзкая заля пры Саборы была цудоўна ўпрыгожаная мастацкай выставай, выставай народных строяў, а пасьля Багаслужбы, бясперапынна іграла беларуская музыка.

Найбольшы высілак у ладжаньні фэстывалю бясспрэчна выпаў на Сястрыцтва Парафіі й працаўнікоў кухні, бо на іхнюю долю выпала падгатаваць, падаць і прадаць сотні абедаў і пачастункаў ня толькі сваім у залі, але галоўна на вуліцы, дзе ўвесь час стаяла чарга людзей, жадаючых купіць беларускія стравы. Прадалі ўсё.

За правядзеньне Фэстывалю трэба выказаць асаблівую падзяку Старэйшай Сястры Ніне Цяліца? якая ня толькі гатавала? але й таксама зрабіла закупы для кухні, Тацьцяне Красоўскай і наступным асобам: Марыне Рамашка, Натальлі Федарэнка, Ганне і Людміле Цярпіцкім, якія працавалі звонку, Ксені Капытка, Юрасю Рабушку, Наташы Старавойтавай, Алесі Якушавай і Ганне Лукашык – гатавалі дранікі на кухні. Залю ўпрыгожвалі Алла Орса, Валеры Дворнік, Шура Лістоўская. Намёты ставілі Юра Рабушка, Аляксей Маркевіч, Сяржук Капытка, і іншыя бо ўсіх успомніць цяжка.

Расьціслаў Гарошка

Канфэрэнцыя ў Вашынгтоне: Куды ідзе Беларусь?

Куды ідзе Беларусь? Ці Аляксандар Лукашэнка можа палепшыць стасункі з Эўразьвязам і ЗША? Ці Беларусь ідзе на збліжэньне з Масквою? На гэтыя пытаньні спрабавалі адказваць навукоўцы і палітыкі на канфэрэнцыі ў Вашынгтоне, якая праводзілася Фондам Карнэгі сёлета 26 кастрычніка.

Бакстэр Гант з Дзяржднэпартамэнту ЗША у сваім выступе даводзіў, што эканамічныя і візавыя санкцыі ЗША і Эўразьвязу ў адносінах да беларускага рэжыму маюць пэўны ўплыў на яго і павінны быць падоўжаныя.

Прафэсар Мічэл Орэнстайн з Унівэрсытэту Джонса Гопкінса ацаніў палітыку Эўразьвязу ў адносінах да Беларусі як мала выніковую. Паводле Орэнстайна, Брусэль ня мае ні сапраўдных пернікаў, ні сапраўдных бізуноў для Менску. Эўразьвяз не мае дастаткова эфектыўных сродкаў, каб справіцца з гэтай праблемаю.

Аляксей Пікулік зь Беларускага інстытуту стратэгічных дасьледаваньняў закрануў пытаньне адносінаў Менску з Масквою. Ён назваў мітамі асноўныя засьцярогі, якія спараджаюць трывогу беларускай апазыцыі адносна будучыні незалежнасьці краіны – Расея марыць аб палітычным паглынаньні Беларусі, расейцы хочуць прыватызаваць беларускую эканоміку, Расея не хоча кантактаў Беларусі з Захадам. Усе гэтыя названыя сп. Пікулікам "міты" рэалізуюцца на практыцы поўным ходам і не бачыць гэтага можа толькі сляпы ці заангажаваны аналітык.

Беларуская традыцыя

Жыцьцё беларусаў у Нью-Ёрку, якія гуртуюцца ў Бруклінскім аддзеле БАЗА і вакол Сабору Сьв. Кірылы Тураўскага на Атлянтык Авэню ў Брукліне, разьвіваецца, дзякуючы агульнай працы грамады і ўтварэньню сваіх беларускіх культурных традыцыяў. Так пасьля набажэнства ў царкве беларускае жыцьцё прадаўжаецца ў грамадзкай залі, дзе праводзяцца нацыянальныя сьвяты, сустрэчы, выставы, паседжаньні і г. д.

Адным са складнікаў гэтых культурных традыцыяў зьяўляюцца (стаўшыя ўжо рэгулярнымі) прэзентацыі кніг Зянона Пазьняка (якія ён выдае кожны год), а таксама паказ кінафільмаў на беларускія тэмы.

Зусім нядаўна мы знаёміліся з кнігай З. Пазьняка і С. Навумчыка "Дэпутаты незалежнасьці", і вось літаральна праз некалькі месяцаў – новая кніга – "Сэсія Незалежнасьці", на прэзентацыю якой і сабраліся беларусы ў нядзелю 30 кастрычніка. У дадатак аўтар выданьня прадставіў яшчэ і новую выдадзеную брашуру "Незалежнасьць Беларусі. 20 гадоў".

Творчасьць аўтара шматбаковая і ўражвае сваім аб'ёмам. Адметнае тое, што аб чым бы ні пісаў Зянон Пазьняк, яго думкі і разважаньні носяць жыцьцесьцьвярджальны зьмест і настройваюць чытача на аптымізм і веру ў вялікі сэнс нашага змаганьня, якім бы цяжкім ні быў сёньня лёс Беларусі: Беларусь жыла і будзе жыць!

У сваім уступным слове З. Пазьняк зазначыў, што гэты год ідзе пад знакам 20-годдзя нашай незалежнасьці. Менавіта таму была пастаўлена задача адзначыць гэтую дату адпаведным чынам, каб яна засталася ў гісторыі.

Аўтар разумее, што такую працу належала б рабіць беларускім навукоўцам і гісторыкам у Беларусі, каб яны зьбіралі матэрыялы, дасьледвалі гэты выбітны час нашай гісторыі, абапіраючыся ў тым ліку і на сьведчаньні самых дэпутатаў Незалежнасьці, некаторыя зь якіх ужо адышлі у іншы сьвет і мы не пасьпелі зафіксаваць іхныя ўспаміны і думкі для будучыні.
На вялікі жаль, сістэмнага навуковага дасьледваньня зь беларускіх пазыцыяў не вядзецца. Больш актыўныя якраз фальсіфікатары і непрыяцелі беларушчыны.
"Ёсьць добрыя беларуская гісторыкі, але яны займаюцца другімі пытаньнямі, -- зазначыў Зянон Пазьняк. – Можа быць у гэтым ёсьць пэўныя прычыны, бо яны жывуць у такім рэжыме, што вельмі цяжка

У часе выступу Зянона Пазьняка

гаварыць аб спадчыне, аб гісторыі сваёй Бацькаўшчыны. Але, тым ня менш, гэта не здымае віны з нашай навукі, бо ёсьць шмат магчымасьцяў (і выдавацца за мяжой, і даваць матэрыялы ў Інтэрнэт). Бацькаўшчыну, нашу культуру трэба бараніць увесь час і ўсюды."

Як на яскравы прыклад сказанаму, Зянон Пазьняк зьвярнуў увагу на выставу эміграцыйнай літаратуры, якая выдавалася беларусамі ў амэрыканскіх і ангельскіх лягерах для беларускіх уцекачоў на тэрыторыі акупаванай Нямеччыны і якую сабраў Уладыка Сьвятаслаў. "Вы ўбачыце, чым жылі там беларусы у часы, калі не было нават чаго есьці: дзеці вучыліся, арганізоўваліся скаўцкія атрады, была самадзейнасьць, сьпявалі беларускія хоры, выдаваліся часопісы, кнігі. Гэта рабілі звычайныя беларусы, сярод якіх мала хто меў навуковыя ступені. А вось такім чынам яны адлюстравалі цэлую эпоху. Тады ж быў выдадзены і "Парсіваль", -- сказаў выступоўца.
– Сёньня ж атрымліваецца так: найвялікшы дзень у нашай гісторыі 25 Жніўня 1991 г. не дасьледуецца. Больш 200 гадоў ішла велізарная барацьба за незалежнасьць Беларусі, за стварэньне незалежнай дзяржавы. У 1918 годзе такая дзяржава была аб'яўлена, але яе не далі стварыць, яе зьнішчылі. Адбылася бальшавіцкая акупацыя, Беларусь падзялілі на дзьве часткі. Далей наша гісторыя разьвівалася вельмі цяжка, за гэты час мы страцілі мільёны людзей – адбыўся генацыд.

Але, барацьба ўсяроўна не спынялася. Яна ішла, як падводная рэчка, як тарфяны пажар. І калі ўзьнікла такая магчымасьць, яна выбухнула на паверхню: стварыўся Беларускі Народны Фронт, паднялася інтэлігенцыя, моладзь. І праз тры гады, 25 Жніўня 1991 года, адбылося тое, да чаго 200 гадоў ішлі пакаленьні беларусаў. Беларусь адрадзілася, была створана Беларуская Незалежная дзяржава.

Аднак, ўлада засталася ў старой каляніяльнай адміністрацыі, у старой намэнклятуры, і Масква гэта выкарыстала -- праз тры гады (скарыстаўшы дэмакратычную працэдуру) правяла на прэзыдэнта Беларусі свайго стаўленьніка.

Што адбывалася потым, вы ведаеце: нішчылася ўсё, што было заваявана за тры гады (школы, мова, сымвалы, гісторыя), -- гаварыў спадар Пазьняк. "Найвялікшая падзея замоўчваецца і затоптваецца гэтай антыбеларускай уладай. Чаму гэта робіцца -- зразумела: каб выхаваць новае пакаленьне сьляпым, каб яно нічога ня ведала, што адбывалася літаральна тады, калі яны нарадзіліся". "Дарэчы, -- напомніў Зянон Пазьняк, -- па загаду Лукашэнкі зьнішчана ўся фанатэка на БТ, у тым ліку і выступы дэпутатаў, што былі ў архівах тэлебачаньня, бо гэта наша гісторыя, культура, а вайна ідзе супраць нацыі і культуры. Зьнішчаюцца дакумэнты таго часу, зьнішчаюцца і стэнаграмы сэсіяў Вярхоўнага Савета. Зараз яны засталіся ў адзінкавых экзэмплярах.

З такім становішчам нельга мірыцца. Разуменьне гэтага вымушае нас, удзельнікаў тых палітычных падзей, брацца за тое, за што павінна брацца акадэмічная навука, дзейныя дасьледчыкі. Кніга "Сэсія Незалежнасьці" – гэта факсімільнае выданьне стэнаграмы нечарговай 5-й сэсіі Вярхоўнага Савет 24-25 жніўня 1991 г., калі была аб'яўлена Незалежнасьць. Гэтую стэнаграму прышлося шукаць па частках у розных людзей, у каго захаваліся экзэмпляры. Гэтым займаліся ў асноўным сябры Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ. Яны прыслалі мне копіі (сканы), і мы сабралі стэнаграму. Яна выдадзена. Таксама зроблены палітычны аналіз і апісаны падзеі. Брашура "Незалежнасьць Беларусі. 20 гадоў" – гэта адбітак з прадмовы зь невялікімі дадаткамі.

Безумоўна, стэнаграма, -- гэта як бы толькі шкілет зьявы, на які была насаджана ўся палітыка Сэсіі Незалежнасьці. Тут не адлюстраваны настрой у залі, нашыя шматлікія кулуарныя размовы, розныя сутыкненьні, тое, што гаварылі дэпутаты без мікрафона (у сістэме фіксавалася толькі тое, што ішло на запіс праз мікрафон). Стэнаграма не паказвае падтэкстаў, не паказвае, як успрымаліся пэўныя выступы пэўных людзей. Так некаторыя выступы камуністаў могуць падацца лягічнымі. Але ўспрыняцьце іхных прамоў было іншае (таму што гэта ўсё была -- хлусьня). Да таго ж кожны выступовец меў на той час пэўны "імідж" у ВС, і тое, што некаторыя гаварылі, магло здавацца і выглядаць лягічна, але на справе выступ у залі не ўспрымаўся і нават шкодзіў пазыцыі самога выступоўцы. (Па стэнаграме ж можна падумаць: добра выступіў.)

Шмат якія рэчы стэнаграма адлюстраваць ня можа, і таму я імкнуўся ва ўступным артыкуле, у аналізе падзеі паказаць тое, што не магла адлюстраваць стэнаграма.

Але стэнаграма – гэта дакумант, і тут ужо ня ўдасца зрабіць нейкія фальсіфікацыі.Тут відаць, хто што казаў і як хто галасаваў па кожным пытаньні. (Па дакумантах, дарэчы, відаць, што Лукашэнка не галасаваў. Ён быў на сэсіі, але ня ўдзельнічаў у ёй і не рэгістраваўся.)

У дадатку да кнігі сабраны зьвесткі пра дэпутатаў, хто як галасаваў, хто выступаў, хто да якой групы адносіўся, ёсьць фатаздымкі дэпутатаў Апазыцыі БНФ, фатаздымкі падзей і некаторыя дакумэнты", -- скончыў свой выступ сп. Пазьняк.

У працэсе абмеркаваньня новай кнігі З. Пазьняка сп.Тацьцяна Красоўская выказалася пра тое, што была надзвычай уражаная прачытанай кнігай, як мастацкім творам. "Чытаючы стэнаграмы 1-га дня, мы бачым надзвычайна моцнае змаганьне, бо камуністычная маса ў залі магутная па колькасьці, і нават ня верыцца, што ў такой сытуацыі можна было перамагчы", -- казала прамоўца.

Працяг на 7-й бачыне

Беларуская традыцыя

Працяг з 6-й бачыны

Сп. Тацьцяна асаблівую ўвагу зьвярнула на дзейнасьць Станіслава Шушкевіча. "Нярэдка можна пачуць фразу: "За часы Шушкевіча", -- кажа яна. -- Складаецца ўражаньне, што гэты чалавек (які быў пэўны час першай асобай у дзяржаве) спрычыніўся да нашай незалежнасьці як змагар, як чалавек, які здабываў незалежнасьць. Пэўна ж, ён вучоны, доктар навук ды і "дэмакрат". Чытаючы стэнаграму сэсіі пераконваешся якраз у адваротным -- і гэта моцна ўражвае. Як сьведчаць дакумэнты, менавіта Шушкевіч да апошняга часу сэсіі быў катэгарычна супраць (!) незалежнасьці Беларусі. Ён называў гэта "бязглуздзіцай". Ён пастаянна падтрымліваў пазыцыю камуністаў, намэнклятуры, пастаянна рабіў розныя "шпількі" у бок змагарнай Апазыцыі. Я раней успрымала С. Шушкевіча як чалавека вучонага і перадавых дэмакратычных поглядаў. На справе ён аказаўся, на маю думку, у той сытуацыі нікчэмным. Ён ня толькі не дапамагаў Апазыцыі ў яе змаганьні, але ўсяляк перашкаджаў ёй, не даваў слова ці не зважаў на заўвагі змагароў і быў самым пасьлядоўным працяўнікам незалежнасьці. "Здаўся" ў пытаньні пра незалежнасьць ён толькі ў канцы, калі ўжо канчаткова здаліся камуністы разам з Малафеевым". Уразілі сп. Тацьцяну ня толькі яго паводзіны, але і зьмест яговых прамоваў - часам не разумееш, што ён хацеў сказаць, ясна толькі, што супраць апазыцыі. У якасьці ілюстрацыі сваіх думак яна зачытала некаторыя выступы С. Шушкевіча.

Сп. Красоўская выказала перакананьне, што прыйдзе час і імёнамі тых дэпутатаў, якія дабіліся аднаўленьня незалежнасьці, назавуць плошчы і вуліцы, будуць створаны музеі пра іхняе змаганьня. "Мы павінны памятаць пра іх і быць ім удзячнымі", -- падсумавала сваю прамову сп. Тацьцяна.

Андрусь Падлескі пачаў свой выступ з катэгарычнай заявы: "Я кнігу не чытаў, але абавязкова буду чытаць! На той час, калі разгортваліся гэтыя падзеі, я працаваў на заводзе "Інтэграл" звычайным працаўніком. У нас было ўнутранае радыё, і мы (калі пачалася сэсія) сядзелі нашым цэхам і слухалі пасьля зьмены трансьляцыю. Гэта слухалася лепш за любую музыку, што звычайна неслася ў эфір. Гэта таксама мая гісторыя і маё жыцьцё."

Натальля Федарэнка падзялілася, зь якім захапленьнем чытала кнігу З. Пазьняка да позьняй ночы: "Гэта на самой справе цікава. Мы павінны ведаць сваю сапраўдную гісторыю. Цяпер ёсьць кніга, выдадзеная з аналізам усёй сытуацыі", -- выказалася Н. Федарэнка і падзякавала сп. Зянону Пазьняку за тое, што адбылося ў нашай гісторыі, за аднаўленьне таго, што фактычна было зьнішчана.

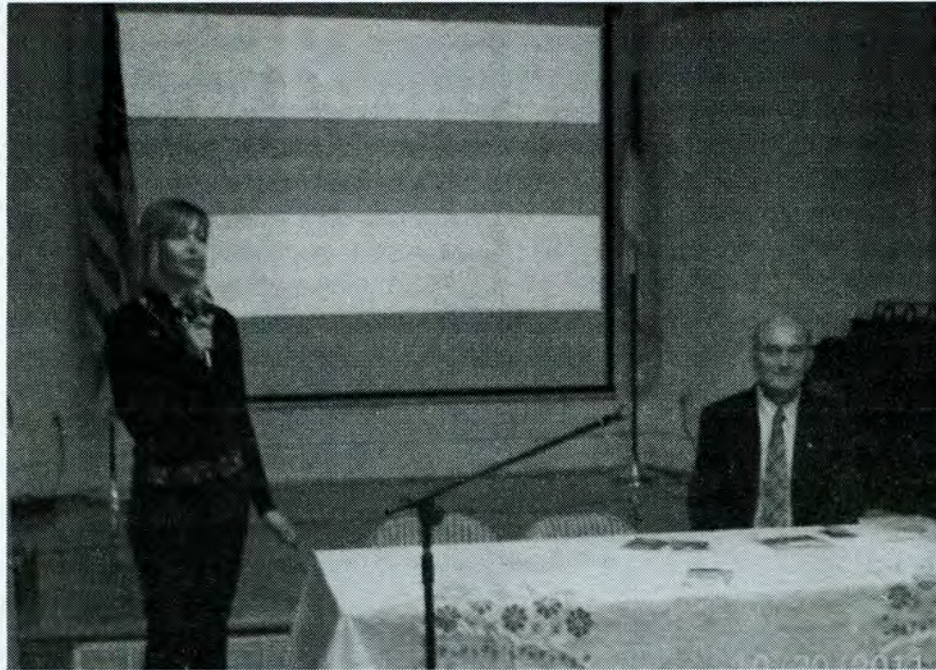

Прамаўляе Натальля Сідарэнка

Старшыня Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня Ганна Сурмач успамінала: "Падчас змаганьня за незалежнасьць Беларусі я знаходзілася разам з усімі там, на плошчы Незалежнасьці. Я добра памятаю тыя падзеі, бо гэта найбольш важнае, што адбылося ў маім жыцьці. І зараз, усьлед за моладдзю, я б хацела ад нас, старэйшых, хто пераніжыў гэта ўсё на ўласным лёсе, падзякаваць сп. Зянону Пазьняку за ўсё зробленае практычна дзеля аднаўленьня нашай незалежнасьці і за тое, што ён гэта ўсё ўвекавечыў для гісторыі, што гэта ўжо ніхто ня здолее выкрэсьліць з нашай памяці. Напісанае – застанецца!"

"Але, гэтая старонка нашай гісторыі, -- зазначыла выступоўца, -- ужо перагорнутая. Уся гэтая справа аднаўленьня незалежнасьці была зроблена добра, годна. Але вынікі нашай рэвалюцыі зараз спажываюць злачынцы і несумленныя людзі.

Тое, што гэтая падзея ўвекавечана – вельмі важна. Але ня толькі ў гэтым значэньне гэтай кнігі, гэтай нашай гаворкі. Мы сёньня ўзгадваем гэту гісторыю, цешымся, што маем незалежнасьць. Але давайце глянем на рэальнае жыцьцё сёньня. Нашая незалежнасьць, якую здабылі з такімі цяжкасьцямі, як ніколі знаходзіцца ў самай вялікай небясьпецы. Ндаўнія падзеі, якія адбыліся ў сьвеце, зьмянілі і сытуацыю ў Беларусі. Арабскія рэвалюцыі ў краінах, дзе ў іхных дыктатарскіх рэжымах ня так даўно шукаў сяброў Лукашэнка, у асноўным перамаглі, дыктатуры абваліліся і ўсе добра зразумелі, што можа чакаць дыктатараў. Захад заявіў, што ня хоча больш весьці ніякіх перамоваў з Лукашэнкам. Сытуацыя дайшла да таго, што Лукашэнку сёньня трэба тэрмінова шукаць выйсьця, каб яго не спасьцігнуў лёс Каддафі ці нешта падобнае. Гэта стан, калі ён загнаны ў кут, і таму цяпер ідзе небясьпечны гандаль Беларусьсю. Ён гандлюецца з Масквой. І гэта ўжо ня тое, што было раней (калі ён гуляў з Расеяй у розныя гульні). Цяпер гэта ўжо ня гульні, а сур'ёзныя справы. І ён можа здаць Беларусь за сваё ўласнае жыцьцё, здаць Расеі; краіна, народ – для яго нішто ў параўнаньні са сваёй скурай.

Сёньня нашая незалежнасьць, здабытая з такім вялікім намаганьнем, -- стаіць на мяжы: ці застанецца яна нашай ружовай мараю, ці надалей застанецца асьвячаць жыцьцёвы шлях нашага народу ?

Цяпер мы ўсе, каму дарагая будучыня нашай краіны, павінны задумацца, што можна зрабіць рэальна, каб пазьбегнуць хуткага захопу Беларусі Расеяй, пакуль гэта ня сталася.

Вось, мне здаецца, галоўная роля гэтых кнігаў - тое, што яны нам паказваюць, якой працай, якімі намаганьнямі здабытая была незалежнасьць, як яе трэба шанаваць і як сёньня трэба за яе ізноў змагацца. Мы ня можам толькі цешыцца тым, што набылі. Перад новым пакаленьнем сёньня стаіць тая ж задача: здабытую незалежнасьць замацаваць так, каб яна засталася з намі на вякі."

Пасьля дыскусіі прысутныя мелі магчымасьць паглядзець новы дакумэнтальны фільм рэжысёра Алеся Кудрыцкага (з удзелам і тэкстам З. Пазьняка), зроблены ў пачатку 2011 г., "Дарога ў Вільню". Гледачы ўбачылі помнікі, сядзібы, старыя муры беларушчыны, якія зараз разбураюцца горш, чым пры саветах (тады ў палацах былі нейкія ўстановы і будынкі неяк дагледаліся). Цяпер гэта ўсё кінута і валіцца, бо людзі, якія зараз ва ўладзе на Віленшчыне, абыякавыя да нашай гісторыі і культуры -- іх тут раней ніколі не было, гэта ня іхняя культура і гісторыя.

У фільме ёсьць расповяд пра "Паўлаўскую рэспубліку" – адну з цікавых старонак нашай гісторыі. Паўла Брастоўскі – малады энэргічны князь у канцы XVIII стагоддзя ў Паўлаве каля Тургеляў скасаваў прыгоннае падданства сялян і ўвёў рэспубліканскае самакіраваньне.

"Гэты фільм зроблены дзеля таго, -- падкрэсьліў Зянон Пазьняк, аўтар тэксту, і сцэнару фільма, -- каб беларусы расплюшчылі вочы на самых сябе, на Віленшчыну, што засталася як бы "за мяжой" і не дасьледуецца беларусамі. Помнікі ж павінны захоўвацца".

Прысутныя высока ацанілі фільм. "Ён зьняты бездакорна. Не магу назваць ніводнага слова ў гэтым фільме, якое б было тут "чужым". Зроблены ён надзвычай добра, і створаны, фактычна, двума аўтарамі: рэжысёрам Алесем Кудрыцкім і Зянонам Пазьняком (у фільме гучаць яго вершы). Гэта сапраўды па мастацку дасканалае і вельмі зьмястоўнае кіно", - выказала сваё ўспрыняцьце Ганна Сурмач.

Падсумоўваючы сустрэчу, З. Пазьняк адказаў на пытаньні, падзякаваў выступоўцам за прыхільнасьць і зацікаўленьне спадчынай Беларусі.

На завяршэньне імпрэзы слова было прадстаўлена прысутнаму ў залі Уладыку Сьвятаславу, які распавёў пра зробленую ім выставу беларускіх выданьняў, якія былі надрукаваныя беларусамі ў лягерах ДП ў паваеннай Нямеччыне. На гэтую выставу зьвярнуў увагу прысутных у сваім выступе сп. Пазьняк.

Уладыка лічыць сваім абавязкам клапаціцца пра выхаваньне вернікаў не толькі праз царкоўныя дзеяньні, але праз захаваньне і папулярызацыю нацыянальнай гісторыі. Шмат гадоў пад час сваіх паездак ў беларускія асяродкі ён зьбіраў гэтыя выданьні, некаторыя з іх засталіся ў лічаных асобніках. Выстава вельмі зацікавіла прысутных.

Марыля Якушэвіч

Веснкі з Вільні

Сустрэча ў Таварыстве Беларускай культуры

24 верасьня ў сядзібе ТБК адбылася традыцыйная штомесячная імпрэза. Гэтым разам у праграме была сустрэча з вядомым дзеячам, архітэктарам незалежнасьці Рэспублікі Беларусь – Зянонам Пазьняком, і прэзентацыя этнаграфічнага фільма пра Віленскі край "Дарога ў Вільню" з госьцем у галоўнай ролі. Аўтарам фільма зьяўляецца малады беларускі рэжысёр Алесь Кудрыцкі.

Выступ Зянона Пазьняка

Высокі ўзровень імпрэзе надала прысутнасьць яшчэ аднаго высокашанаванага госьця, япіскапа Віленскага й Нью-Ёркскага Беларускай аўтакефальнай праваслаўнай царквы, уладыкі Серафіма. Айцец Серафім доўгі час свайго жыцьця служыў ва Украіне. Там дамогся дазволу на правядзеньне праваслаўных службаў па-беларуску, арганізаваў у горадзе Севастопалі беларускамоўныя службы, а некалькі месяцаў таму прайшоў абрад хіратоніі (рукапакладзеньня), прыняўшы сан япіскапа. Уладыка валодае некалькімі адукацыямі: мае ступені па юрыдычнай і тэалагічнай навуках, абараніў дзьве дысэртацыі па багаслоўі, зьяўляецца доктарам навук, ведае некалькі моваў.

Насычаная праграма мерапрыемства пачалася з прамовы айца Серафіма, якую ўладыка пачаў з дабраслаўленьня ўсіх прысутных. Далей уладыка гаварыў пра важнасьць захаваньня ў грамадзтве духоўных, рэлігійных каштоўнасьцяў і культуры, якія зьяўляюцца важнай часткай агульначалавечай культуры. Таксама ў сваёй прамове ўладыка закрануў тэму беларускай праваслаўнай царквы: кожная цывілізаваная краіна мае права й мусіць мець сваю нацыянальную царкву, таму важна ўмацоўваць і разьвіваць беларускую аўтакефальную царкву. Уладыка завяршыў сваю прамову цытаваньнем Сьвятога Пісаньня, а менавіта словамі аднаго з Божых запаветаў – "шануйце маці сваю й бацьку", бо краіна наша – гэта нашая Маці, таму наш як дзяцей абавязак любіць і шанаваць яе і рабіць усё магчымае дзеля яе.

Прамаўляе ўладыка Серафім

Пасьля пранікнёнага выступу айца Серафіма думкамі й увагай аўдыторыі авалодаў сп. Зянон Пазьняк. Сп. Зянон распавёў пра ягоныя мэты гэтай сустрэчы. Адной з галоўных мэтаў зьяўляецца паказ фільма "Дарога ў Вільню", у якім сам госьць распавядае пра культурна-архітэктурную спадчыну беларусаў на Віленшчыне. У фільме закранута вельмі цікавая і малавядомая тэма занядбаньня ўсходніх ад Вільні раёнаў, хаця некалькі стагодзьдзяў таму тут, бліз сталіцы вялікай дзяржавы, усюды былі цэнтры культуры: палацы, касьцёлы, маёнткі, квітнеючыя мястэчкі. У фільме сп.Пазьняк распавядае, што й як было на гэтых землях раней, якія тут вядомыя людзі і шляхецкія роды жылі, працавалі, будавалі тут архітэктурныя помнікі, і ў якім стане занядбаньня й абыякавасьці гэта ўсё знаходзіцца ў наш час. Пасьля паказу фільма сп. Зянон заклікаў усіх, хто цікавіцца гісторыяй Беларусі й культурнай спадчынай Вялікага Княства, ды й проста неабыякавых людзей распрацоўваць тэму Віленшчыны як на навуковым узроўні, так і на аматарскім: езьдзіць, наведваць, фатаграфаваць тыя прывіленскія маёнткі й мястэчкі, якія некалі квітнелі і дзе калісьці буяла нашая гісторыя. Таксама сп. Пазьняк адзначыў бліскучую працу над фільмам рэжысёра Алеся Кудрыцкага і прызнаўся, што не спадзяваўся на такі выдатны вынік працы, улічваючы даволі неспрыяльныя ўмовы здымкаў (усе жадаючыя могуць паглядзець фільм па спасылцы: http://www.youtube.com/watch?v=zcD42U93AxU).

Наступнай мэтаю сустрэчы была прэзентацыя новых выданьняў госьця. Гэтымі выданьнямі зьяўляюцца кнігі, прысьвечаныя 20-годзьдзю незалежнасьці Рэспублікі Беларусь – "Сэсія незалежнасьці" і "Незалежнасьць Беларусі. 20 гадоў", а таксама супольная кніга Зянона Пазьняка і Сяргея Навумчыка "Дэпутаты незалежнасьці" (ёсьць у вольным доступе па спасылцы http://kamunikat.org/download.php?item=14996-1.pdf)

Пасьля прэзентацыі выданьняў адбылася адкрытая дыскусія прысутных з госьцем. Былі зададзеныя шматлікія пытаньні на тэму палітыкі й культуры. Сярод ключавых пытаньняў была праблема выбараў на Беларусі, у якім Зянон Пазьняк прытрымліваецца цьвёрдай пазыцыі ўсеагульнага байкоту. Госьць тлумачыў сваё перакана765ньне адсутнасьцю рэальных выбараў на Беларусі; вынікі іх вядомыя задоўга да галасаваньня, галасы людзей ніхто не лічыць, і адзінае што патрэбна рэжыму – яўка грамадзянаў на выбарчыя ўчасткі, таму нельга сваім удзелам дапамагаць рэжыму атрымліваць чарговыя "элегантныя перамогі". На жаль, з-за абмежаванасьці часу задаць сваё пытаньне змаглі не ўсе, але пасьля заканчэньня афіцыйнай часткі імпрэзы жадаючыя падыходзілі да сп. Зянона для асабістай размовы, а таксама з задавальненьнем набывалі кнігі з подпісам аўтара. А ўвечары Зянон Пазьняк наведаў выступ беларускага рэп-выканаўцы Вінсэнта, які адбываўся на цэнтральным праспекце Гедыміна ў межах Дня народаў. Палітык пазнаёміўся з маладым музыкам, пагутарыў са шматлікімі беларусамі, якія таксама прыйшлі на гэтае сьвята.

Вітальд Паўлюкевіч.
Вільня, верасень. 2011.

Весткі з Севастопалю

1 кастрычніка 2011 у Севастопалі на мысе Гвардзейскі каля помніка Славы сябры беларускай суполкі запалілі сымбалічную паходню Свабоды ў гонар 80- гадовага юбілею паэта і грамадзкага дзеяча Ніла Гілевіча. На севастопальскім радыё таксама прагучала перадача, прысьвечаная юбілею Ніла Сымонавіча, якую падрыхтавала Ганна Малахоўская-Васюніна, сяброўка суполкі. У сядзібе Таварыства адбылася імпрэза, была парчытана малітва за здароўе паэта. Севастопальскія беларусы, якія шануюць і любяць творчасьць Ніла Гілевіча, пажадалі яму творчых посьпехаў і выказалі ўпэўненасьць, што дзякуючы такім волатам духу, як Ніл Гілевіч, беларускасьць на Бацькаўшчыне захаваецца і пераживе тую сёньняшнюю ўладу, якая бессаромна нішчыць усё беларускае і гатовая, як у народзе кажуць, "прадаць крыжы з дзядоўскіх магілаў".

Ад імя нашага Севастопальскага таварыства беларусаў быў накіраваны ліст на адрас старшыні Харкаўскай праваабарончай групы Яўгена Захапава з просьбаю падтрымаць вылучэньне на Нобелеўскую прэмію старшыні Беларускага праваабарончага цэнтру "Вясна" Алеся Бяляцкага.

Старшыня Севастопальскага таварыства беларусаў імя Максіма Багдановіча "Пагоня"

Валеры Барташ

Галоўная управа Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня інфармуе ўсе структуры БАЗА і ўсіх зацікаўленых пра зьмены, якія адбыліся ў структуры арганізацыі ў выніку прынятага Галоўнай управаю рашэньня, тэкст якога падаецца ніжэй:

РашэньнеГалоўнай управы Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня пра статус Нью-Ёркскага аддзелу ў структуры БАЗА

Галоўная управа Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня на пасяджэньні 25 верасьня 2011 году канчаткова абмеркавала сытуацыю, якая склалася ва ўзаемаадносінах паміж Нью-Ёркскім аддзелам і Галоўнаю управаю БАЗА.

У выніку дэталёвага разгляду справы было канстатавана, што кіраўніцтва Нью-Ёркскага аддзелу ўжо досыць працяглы час – ад пачатку 2010 году не падтрымлівае канструктыўных працоўных зносінаў з Галоўнаю управаю, як вышэйшым кіраўнічым органам БАЗА між Кангрэсамі, беспадстаўна заяўляе аб нелегітымнасьці Галоўнай управы.

З боку Галоўнай управы шмат разоў былі зробленыя спробы і прапановы для нармалізацыі адносінаў, аднак кіраўніцтва Аддзелу канструктыўна не рэагавала на іх і працягвала адасабляцца ад агульнай дзейнасьці БАЗА. Нью-Ёркскі аддзел дэманстратыўна не прыняў удзел у двух апошніх Кангрэсах БАЗА. На гадавы справаздачна-выбарчы сход Аддзелу 14 траўня 2011 не былі дапушчаныя прадстаўнікі Галоўнай Управы. У выніку Галоўная управа вымушана была на пасяджэньні 12 чэрвеня 2011 году прыняць зварот да кіраўніцтва і сяброў Нью-Ёркскага аддзелу, дзе прапанавала ім да 20 ліпеня 2011 правесьці агульны сход Аддзелу і канчаткова вызначыцца, ці зьбіраюцца яны заставацца структураю БАЗА і наладзіць нармальныя працоўныя адносіны з галоўным выканаўчым органам БАЗА. Аднак, Галоўная управа ў прапанаваны ім тэрмін не атрымала ніякага рэагаваньня ад кіраўніцтва Нью-Ёркскага аддзелу на гэтую прапанову аб спыненьні канфлікту.

Такім чынам, Галоўная управа БАЗА лічыць, што яна выкарыстала ўсе даступныя ёй магчымасьці і сродкі на ўрэгуляваньне адносінаў са сваёй падпарадкаванай структураю і мусіць афіцыйна канстатаваць факт, што Нью-Ёркскі аддзел паставіў сябе ў сытуацыю, калі ягоная дзейнасьць працяглы час адбываецца з грубымі парушэньнямі Статуту БАЗА (Канстытуцыя – Арт. 8, Устаў – Арт. 1, пар.2, Арт. 3, пар.1, Арт. 9, пар. 2, пар. 11), і, фактычна, вядзецца па-за структураю БАЗА.

Прымаючы пад увагу гэтую сытуацыю і той факт, што яна адмоўна ўплывае на дзейнасьць цэлай арганізацыі БАЗА і не можа далей заставацца без разьвязаньня, Галоўная управа прыняла наступнае Рашэньне:

- прызнаць права Нью-Ёркскага аддзелу на выяўленае імі працяглы час імкненьне да самавыключэньня са структуры БАЗА
- не лічыць ад 25 верасьня 2011 году Нью-Ёркскі аддзел структурай БАЗА з усімі выцякаючымі з гэтага юрыдычнымі наступствамі

Права прыняць Галоўнай управаю рашэньне пра далейшы статус Нью-Ёркскага аддзелу дадзена Статутам БАЗА (Канстытуцыя – Арт. 8, Устаў – Арт.1, пар.3, Арт. 3, пар. 1, 2, п. 4, Арт. 9, пар.2, пар.11) і падцьверджана адмысловай Рэзалюцыяй, прынятай на чарговым Кангрэсе БАЗА 28 травеня 2011.

У гэтай сытуацыі супольнасьць сяброў былога Аддзелу, якую не задавальняе дзейнасьць у складзе БАЗА, можа зарэгістраваць сябе, як асобную самастойную арганізацыю з назваю дастаткова рознаю ад БАЗА ў беларускім і ангельскім варыянтах.

Галоўная Управа прапануе сябрам Нью-Ёркскага аддзелу, якія пажадаюць застацца ў шэрагах БАЗА, правесьці ўстаноўчы сход, абраць новае кіраўніцтва і падаць просьбу ў Галоўную управу пра закладаньне новага Аддзелу БАЗА пад той самай ці іншаю назваю, калі колькасьць прысутных сяброў на сходзе будзе не менш за 10 чалавек (прысутных асабіста ці праз пісьмовыя ўпаўнаважаньні).

Тым сябрам Нью-Ёркскага Аддзелу, якія асобна будуць выбіраць для сябе мейсца далейшай дзейнасьці, прапануецца далучыцца да іншых дзеючых структураў БАЗА.

Галоўная управа Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня
25 верасьня 2011

Прэмію імя Міколы Ганька атрымала "Бацькаўшчына"

У офісе Згуртаваньня беларусаў свету "Бацькаўшчына" адбылося ўручэньне гэтай арганізацыі прэміі імя Міколы Ганька.

Мікола Ганько (1924-1999) – вядомы рэлігійны і грамадскі дзеяч Канады, шматгадовы старшыня Згуртаваньня беларусаў Канады і царкоўнай Парафіі імя Сьв. Кірылы Тураўскага ў Таронта, аўтар шматлікіх артыкулаў на тэмы беларускага жыцьця ў Канадзе.

Прэмію заснавала ў 2009 годзе ягоная ўдава Марыя Ганько, аўтарка кнігі "Каб сьведчылі пра Беларусь", якая выйшла ў выдавецтве "Бацькаўшчына" ў 2005 годзе. У гэтай кнізе шмат цікавых фактаў з жыцьця беларускай дыяспары ў Канадзе. Але галоўнае ў ёй – сьветлае і моцнае пачуцьцё любові, якое Марыя і Мікола пранесьлі праз многія гады.

Ляўрэатамі гэтай прэміі ўжо сталі вядомая пісьменьніца Вольга Іпатава (2009) і рэдактарка газэты "Беларускае слова" Віялета Кавалёва (2010), за зьместоўныя і цікавыя матэрыялы пра жыцьцё беларусаў у Канадзе.

Ю.Трубец

У сядзібе ЗБС "Бацькаўшчына" пад час уручэньня прэміі

Знакаміты Лары Кінг хацеў бы папрацаваць у Беларусі

Амерыканскі тэлевядоўца Лары Кінг хацеў бы наведаць Беларусь, каб узяць інтэрв'ю ў шэрагу беларускіх грамадскіх дзеячоў. «Калі мне дазволяць - вядома», - заявіў ён у інтэрв'ю радыёстанцыі «Эхо Москвы», дадаўшы, што гэта цікава, паколькі ў Беларусі ёсць «вялікая колькасць праблемаў».

Л. Кінг паведаміў, што ягоная маці нарадзілася ў Менску.

10.10.2011

Суд над Алесем Бяляцкім

2 лістапада ў Менску пачаўся судовы працэс у крымінальнай справе кіраўніка праваабарончага цэнтру «Вясна» віцэ-прэзыдэнта Міжнароднай фэдэрацыі правоў чалавека Алеся Бяляцкага. У першы дзень пракурор зачытаў абвінавачваньне. Суд пачаў дапытваць Бяляцкага. Працэс працягваецца.

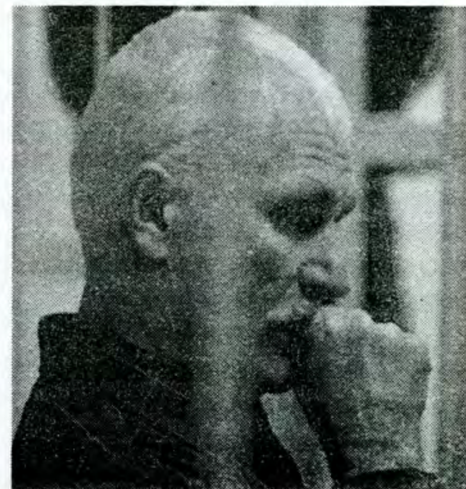

Дзіцячая старонка

Заяц і Вожык

Беларуская народная казка

У вадзін ясны сонечны дзень стаяў вожык каля дзьвярэй свайго дому, склаўшы рукі на жываце, і напяваў песеньку. Сьпяваў ён сваю песеньку, сьпяваў і раптам уздумаў: «Пайду я на поле ды на сваю бручку зірну. Пакуль мая жонка дзяцей мые ды апранае, я пасьпею і ў поле схадзіць і вярнуцца дадому».

Пайшоў вожык і сустрэўся падарозе з зайцам, які таксама йшоў у поле на сваю капусту паглядзець.

- Добры дзень, паважаны заяц! Як вы маецеся?

А заяц быў вельмі важны й горды. Замест таго, каб ветліва прывітацца з вожыкам, ён толькі кіўнуў галавою ды сказаў груба:

- Што гэта ты, вожык, так рана па полі лётаеш?

- Я на шпацыр выйшаў, - кажа вожык.

- На шпацыр? - запытаўся заяц насьмешліва. - А па-мойму, на такіх кароценькіх ножках далёка ня зойдзеш.

Пакрыўдзіўся вожык за гэткія словы. Ня любіў ён, калі гаварылі пра ягоныя ногі, якія запраўды былі кароткія ды крывыя.

- Ці ня думаеш ты, - запытаўся ён у зайца, - што твае ногі бегаюць хутчэй і лепш?

- Вядома, - адказаў заяц.

- А ці ня хочаш ты зы мною навыперадкі пабегчы? - пытаецца вожык.

- З табою навыперадкі? - кажа заяц.

- Не сьмяшы ты мяне, калі ласка. Няўжо-ж ты на сваіх крывых нагах мяне абгоніш?

- А вось пабачым, - адказвае вожык.

- Убачыш, што абганю.

- Ну, давай пабяжым, - кажа заяц.

- Пачакай, - адказвае вожык, - спачатку я схаджу дадому пасьнедаю, а праз паўгадзіны вярнуся на гэтае месца. Тады і пабяжым. Добра?

- Добра, - сказаў заяц.

Пайшоў вожык дадому. Ідзе й думае: «Заяц, вядома, хутчэй за мяне бегае. Але ён дурны, а я разумны. Я яго перахітру».

Прышоў вожык дадому і кажа жонцы:

- Жонка, апранайся хутчэй, прыдзецца табе зы мною ў поле йсьці.

- А што здарылася? - пытаецца вожычыха.

- Ды вось мы з зайцам паспрачаліся, хто хутчэй бегае - я ці ён. Я павінен зайца абагнаць, а ты мне ў гэтай справе дапаможаш.

- Што ты - звар'яцеў? - зьдзівілася вожычыха. - Ён-жа цябе адразу перагоніць.

- Не твая справа, жонка, - сказаў вожык. - Апранайся хутчэй ды пойдзем. Я ведаю, што раблю.

Апранулася жонка ды пайшла з вожыкам у поле.

Падарозе вожык кажа жонцы:

- Мы пабяжым з зайцам вось па гэтым доўгім полі. Заяц пабяжыць па аднэй баразьне, а я па другой. А ты, жонка, стань у канцы поля каля маёй баразны. Як толькі падбяжыць пад цябе заяц, ты крыкні: «Я ўжо тут!». Зразумела?

- Зразумела, - адказвае жонка.

Так яны й зрабілі. Завёў вожык жонку на канец свае баразны, а сам вярнуўся на тое месца, дзе пакінуў зайца.

- Ну, што-ж - кажа заяц, - пабяжым?

- Пабяжым, - адказвае вожык.

Сталі яны кажны ў пачатку свае баразны.

- Раз, два, тры! - крыкнуў заяц.

І абодвы яны пабеглі з усіх ног.

Прабег вожык крокаў тры-чатыры, а потым ціхенька вярнуўся на сваё месца і сеў. Сядзіць ды адпачывае. А заяц усё бяжыць ды бяжыць. Дабег да канца свае баразны, а тут вожычыха яму і крычыць:

- Я ўжо тут!

А трэба сказаць, што вожык і вожычыха вельмі падобныя адзін да другога. Зьдзівіўся заяц, што вожык яго перагнаў.

- Пабяжым цяпер назад, - кажа ён вожыку. - Раз, два, тры!

І пусьціўся заяц назад хутчэй. А вожычыха засталася сядзець на сваім месцы.

Дабег заяц да пачатку баразны, а насустрач яму вожык крычыць:

- Я ўжо тут!

Яшчэ больш зьдзівіўся заяц.

- Пабяжым яшчэ раз, - кажа ён вожыку.

- Добра, - адказвае вожык. - Калі хочаш, пабяжым яшчэ раз.

Так семдзесят тры разы бегаў заяц туды й назад.

А вожык усё яго пераганяў. Прыбяжыць заяц да пачатку баразны, а вожык крычыць: «Я ўжо тут».

На семдзесят чацьверты раз дабег заяц да сярэдзіны поля ды паваліўся на зямлю.

- Умарыўся, - кажа, - не магу больш бегаць.

- Вось бачыш цяпер, у каго ногі лепшыя?

Нічога не адказаў заяц і пайшоў з поля - ледзь ногі пацягнуў.

А вожык з вожычыхай паклікалі сваіх дзяцей і пашлі зь імі на шпацыр.

Беларускія казкі. Мюнхен, 1957

BELARUS ART

Прадстаўляем на гэтай старонцы новую мастацкую працу Ксені Капыткі. Ксеня цяпер вучыцца у каледжы і не мае дастаткова вольнага часу на творчую працу. Але, час ад часу ёй удаецца знайсьці вольныя хвіліны і заняцца любімай справаю – маляваць на беларускую тэматыку. Гэтым разам яна намалявала вобраз беларускай жанчыны ў нацыянальнай вопратцы, знайшла яго у адной з кніжак па гісторыі беларускага нацыянальнага адзеньня.

Жанчына ў традыцыйным строі з наміткай. Пачатак XX ст. Варатынічы, Кобрынскі раён.

Сьв. пам. Аляксандра Сямёнава

3.10.1925 – 11.09.2011

Аляксандра (Шура) Сямёнава (дзявочае Заруцкая) была родам са Стоўпцаў. Сям'я Заруцкіх выехала зь Беларусі ў 1944 годзе. Шура скончыла Беларускую гімназію імя Я. Купалы ў Міхэсьдорфе ў Заходняй Нямеччыне ў 1946 г. , выйшла замуж за Дзімітрыя Сямёнава. Яны эмігравалі ў Злучаныя Штаты. У іх нарадзілася дачка Раіна. Муж Дзімітры ў выніку хваробы памёр у 1982 годзе. Шура да выхаду на пэнсію працавала ў біялягічнай лябараторыі Ратгерскага ўнівэрсытэту недалёка ад месца жыхарства ў гор. Эдысан каля Нью Брансўіку. Была актыўнай прыхаджанкай царквы Жыровіцкай Божай Маці ў Гайленд Парку. Удзельнічала ў беларускім культурным жыцьці , у этнічным руху штату Нью Джэрзі, у беларускіх мастацкіх выстаўках і паказах народнага адзеньня. Сьлядамі бацькоў пайшла дачка Раіна, удзельніца славутага танцавальнага гуртка "Васількі". Шура Сямёнава адзначалася лагодным характарам, моцным зацікаўленьнем культурнымі падзеямі, шмат падарожнічала, любіла таварыскае жыцьцё, падтрымлівала грамадзкія справы й была ўвесь час у сяброўскія дачыненьнях з грамадой. Пахаваная нябожчыца на беларускім могільніку ў Іст Брансўіку. Вечная ёй памяць.

Янка Запруднік

Смутак па генію

Напачатку кастрычніка ў ЗША ва ўзросьце 56 гадоў ад цяжкай хваробы памёр Стыў Джобс - заснавальнік кампаніі Apple, якую ён разам з партнёрамі адчыніў 30 гадоў таму.

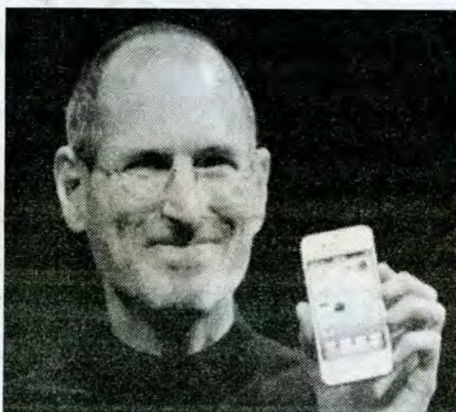

Сьмерць гэтага чалавека, думкі і ідэі якога так шмат зьмянілі ў сучасным сьвеце, для вельмі многіх людзей сталася сапраўдным шокам. Сам жа Стыў звык жыць з думкаю аб тым , што канец ягонага зямнога шляху можа наступіць у любы момант пасьля таго, як у 2004 годзе ў яго знайшлі ракавую пухліну. Пра перамены пасьля гэтай весткі ў сваім успрыняцьці жыцьця і сьмерці, пра тое, які кароткі час зямнога жыцьця і пра ягоную мэту звычайна сьціплы Джобс распавёў у 2005 годзе на сустрэчы з выпускнікамі Стэнфарду - адным са сваіх самых эмацыянальных і адкрытых выступаў. Кампутарны геній таксама падзяліўся з моладдзю сваімі жыцьцёвымі назіраньнямі, якія могуць быць павучальнымі для шмат каго з нас: "Ваш час абмежаваны, таму не трацьце яго на тое, каб пражыць чужое жыцьцё. Не пападайце ў закладнікі догмаў, не кіруйцеся ў жыцьці вынікамі мысленьня іншых людзей. Не дазваляйце шуму меркаваньняў іншых заглушыць ваш уласны ўнутраны голас, сэрца і інтуіцыю. Менавіта ўнутраны голас, сэрца і інтуіцыя нейкім чынам ужо ведаюць, кім вы сапраўды хочаце стаць. Усё астатняе – другаснае".

Ганна Сурмач

Дзяды ў Нью-Ёрку

30 кастрычніка ў Саборы Сьв. Кірылы Тураўскага адбылася памінальная малітва з нагоды Дня ўшанаваньня памяці памерлых, які ў Беларусі адзначаецца 2 лістапада і згодна з даўняй традыцыяй называецца – Дзяды. Малітву правялі япіскапы БАПЦ – Уладыка Сьвятаслаў і Уладыка Серафім ў прысутнасьці вернікаў. Кожны пад час набажэнства згадваў сваіх супачылых родных і блізкіх, а таксама маліліся за ўсіх сыноў і дачок Беларусі, якія аддалі сваё жыцьці за Бацькаўшчыну, ці сталіся ахвярамі войнаў, дыктатарскіх рэжымаў ды Чарнобылю.

Ганна Сурмач

Сьв. памяці Анатоль Лук'янчык

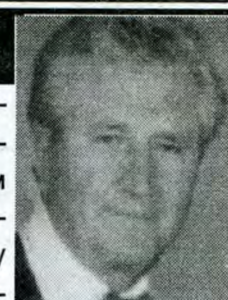

11 кастрычніка 2011 ва узросьце 79 гадоў адышоў ад нас паважаны Анатоль Лук'янчык, прэзыдэнт Беларуска-Амэрыканскага грамадзкага цэнтру "Полацак", уладальнік Lukjan Metal Products Inc., сябра Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня, актыўны парафіянін Царквы Маці Божай Жыровіцкай у Кліўляндзе. Адзін з актыўнейшых беларусаў Амэрыкі, за сваё доўгае жыцьцё ён прайшоў праз шматлікія выпрабаваньні – даваеннае дзяцінства ў Заходняй Беларусі, вайна, лягеры DP у Заходняй Нямеччыне, эміграцыя ў Амэрыку, вайна у Карэі, праца, заснаваньне сямейнага бізнэсу, арганізацыя беларускага жыцьця ў ЗША, узгадаваньне дзяцей і унукаў...

Сп. Анатоль быў працавітым, сумленным і вельмі сьціплым чалавекам. На усё і на ўсіх яму хапала часу, шмат хто ў Амэрыцы і Беларусі захоўвае пачуцьцё падзякі яму за дапамогу. Цяжка пералічыць усё, да чаго ён прыклаў свае рукі, розум і уласныя грошы. Анатоль браў самы чынны ўдзел у стварэньні беларускага асяродку ў Кліўляндзе з грамадзкім цэнтрам і царквою, дапамагаў новапрыбылым эмігрантам, падтрымліваў Згуртаваньне беларусаў сьвету "Бацькаўшчына", даваў ахвяраваньні манастыру ў Жыровічах, розным беларускім выданьням, Цэнтру беларускіх дасьледаваньняў у Канзасе, беларускім мастакам, пісьменьнікам, грамадзкім і палітычным дзеячам, навукоўцам, простым людзям, хворым дзецям...

Ніводнае беларускае сьвята ў Амэрыцы ці Канадзе не абыходзілася без сп. Анатоля . добры сьпявак, сардэчны і вясёлы чалавек, ён вельмі любіў сваю Радзіму, сваю мову, свой народ.

Няхай зьвіняць званы ў Жыровіцкай сьвятыні, падараваныя сп. Анатолем , няхай гарацыь сьвечкі памяці ў беларускіх цэрквах, няхай добры ўспамін застаецца ў душах усіх тых, каму давялося ў жыцьці быць побач ці судакрануцца з годным чалавекам і выдатным Беларусам! Вечная памяць сп. Анатолю Лук'янчыку і няхай будзе лёгкаю яму амэрыканская зямля, што прыняла яго на вечны супачын!

Спачуваньні жонцы Натальлі, дачцэ Алене, сыну Даніэлю, унукам Алікс, Самуэль, Наталі і Мэры, братам і сёстрам.

Д-р Сяргей Раманюк
Кліўлянд

Галоўная управа Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня выказвае глыбокі смутак у сувязі з адыходам у вечнасьць сп. Анатоля Лук'янчыка – старшыні Беларуска-Амэрыканскага Грамадзкага Цэнтру "Полацак".

Беларуская эміграцыя ў Амэрыцы страціла аднаго са сваіх самых актыўных і адданых беларускай справе дзеячаў. Усё ягонае жыцьцё было зьвязанае з грамадзкім жыцьцём і клопатамі беларускай паваеннай эміграцыі ў Амэрыцы. Не толькі свой вольны час, але і заробленыя цяжкай працаю ва ўласным бізнесе грошы сп. Анатоль шчодра аддаваў на беларускія справы, быў адным з тых, хто пабудаваў знакаміты цяпер ва ўсім беларускім сьвеце - Беларускі цэнтр у Кліўляндзе – "Полацак". Шмат дапамагаў ён і суродзічам на на Бацькаўшчыне. Ягонае спагадлівае, добрае сэрца заўсёды адклікалася на шматлікія просьбы аб дапамозе.

Бясконца доўга не будзе хапаць нам гэтага сьветлага, прыгожага, годнага Чалавека. Вечная памяць яму і падзяка за ўсё зробленае!

Шчыра спачуваем з нагоды незваротнай страты жонцы сп. Анатоля Натальлі і ўсёй ягонай сям'і, а таксама цэлай беларускай грамадзе ў Кліўляндзе.

Ад імя Галоўнай управы БАЗА
Старшыня Ганна Сурмач

Спачуваньне

Галоўная управа БАЗА выказвае шчырае спачуваньне сяброўцы БАЗА сп. Але Кузьміцкай з нагоды сьмерці ў Беларусі ейнага брата Яўгена.

Каляндар памятных датаў на лістапад 2011 году

2 лістапада – Дзяды - дзень памінаньня памерлых

4 лістапада – 195 гадоў таму, у 1816 годзе, нарадзіўся Арцём Вярыга –Дарэўскі, пісьменьнік, удзельнік паўстаньня 1863 году

6 лістапада – 120 гадоў таму, у 1891 годзе, нарадзіўся Іосіф Воўк-Левановіч, мовазнавец

7 лістапада – 115 гадоў таму, у 1896 годзе, нарадзіўся Міхась Чарот, паэт, грамадзкі дзеяч

10 лістапада – Сусьветны дзень моладзі

12 лістапада – Дзень памяці сьв. мучаніка Язафата Кунцэвіча, эабіты ў Віцебску 12 лістапада 1623 году

13 лістапада – 175 гадоў таму, у 1836 годзе, нарадзіўся Яраслаў Дамброўскі, дзеяч нацыянальна-вызваленчага руху

14 лістапада – 95 гадоў таму, у 1916 годзе, у Пецярбургу выйшаў першы нумар грамадзка-палітычнай беларускай газэты "Дзянніца" пад рэдактарствам Цішкі Гартнага

14 лістапада – 25 гадоў таму, у 1986 годзе, памёр Мікола Улашчык, гісторык, археограф, археоляг, этнограф, краязнаўца, літаратар

16 лістапада – Дзень Маці Божай Вострабрамскай – апякункі Беларусі

17 лістапада – 105 гадоў таму, у 1906 годзе, нарадзіўся Янка Багдановіч, пісьменьнік, мемуарыст

19 лістапада – 20 гадоў таму, у 1991 годзе, створана Беларускае прыватнае агенства навінаў (БелаПАН)

20 лістапада - 110 гадоў таму, у 1901 годзе, нарадзіўся Міхась Зарэцкі, пісьменьнік

21 лістапада – 90 гадоў таму, у 1921 годзе, нарадзіўся Янка Юхнавец, пісьменьнік, дзеяч эміграцыі ў ЗША

21 лістапада – 85 гадоў таму, у 1926 годзе, у Віцебску адкрыты Нацыянальны акадэмічны драматычны тэатр імя Якуба Коласа

23 лістапада – 145 гадоў таму, у 1866 годзе, памёр Адам Кіркор, беларускі і польскі гісторык, этнограф, грамадзкі дзеяч

23 лістапада - 140 гадоў таму, у 1871 годзе, нарадзіўся Уладзімір Тэраўскі, кампазітар, харавы дырыжор, фальклярыст

23 лістапада - 105 гадоў таму, у 1906 годзе, выйшаў першы нумар газэты "Наша Ніва"

24 лістапада – 15 гадоў таму, у 1996 годзе, у Беларусі адбыўся рэфэрэндум, які скасаваў Канстытуцыю 1994 году, быў распушчаны Вярхоўны Савет 13-га скліканьня, Дзень незалежнасьці быў перанесены на 3 ліпеня і краіна пачала рухацца назад – у савецкае мінулае

26 лістапада – 120 гадоў таму, у 1891 годзе, нарадзіўся Янка Станкевіч, грамадзка-палітычны дзеяч, мовазнавец, гісторык, выдавец, публіцыст, педагог, дзеяч эміграцыі ў Нямеччыне і ЗША

26 лістапада – 115 гадоў таму, у 1896 годзе, памёр Канстанцін Ельскі, падарожнік, заоляг, географ, геоляг

27 лістапада – 90 гадоў таму, у 1921 годзе, нарадзіўся Уладзімір Тарасевіч, рэлігійны і грамадзкі дзеяч эміграцыі ў ЗША

30 лістапада – 420 гадоў таму, у 1591 годзе, нарадзіўся Андрэй Баболя, рымска-каталіцкі дзеяч, місіянер, сьвяты

Сардэчна віншуем Маргарыту Пярову з Санкт Пецярбурга, якой 28 кастрычніка споўнілася 70 гадоў. Шлем найлепшыя пажаданьні, перадусім моцнага здароўя, посьпехаў у грамадзкай працы, як актыўнай сяброўцы тамтэйшай беларускай суполкі .

Зычым таксама плёну ў пошукавай працы па зьбіраньню зьвестак па гісторыі Беларусі і непасрэдна пра род Луцкевічаў, з якога паходзілі Яніна Каханоўская – наша маці і бабуля і ейная сястра Марыя – маці Маргарыты.

Юля і Багдан (Данчык) Андрусышын
Элеанора Норык

Віншуем старшыню Бруклінскага аддзелу БАЗА Тацьцяну Красоўскую, якая нядаўна ў другі раз сталася бабуляю. У ейнага сына Міхася, які жыве ў Лёндане, нарадзілася другая дачка. Жадаем Тацьцяне і сям'і Міхася шмат радасьці ад гэтага багатага прыбытку і жадаем маленькай доўгага шчасьлівага жыцьцёвага лёсу

Сябры Бруклінскага аддзелу

Вікторыя Азарэнка ізноў стала трэйцяю ракеткаю сьвету

Так высока ацаніла спартовыя посьпехі беларускай тэнісісткі ў сваім новым рэйтынгу Жэнеўская тэнісная асацыяцыя (WTA).

Да гэтага Вікторыя займала чацьвертую ступеньку ў сусьветным рэйтынгу. На адну ступеньку вышэй спартоўка паднялася дзякуючы выхаду ў фінал выніковага турніру WTA у Стамбуле.

На выданьне "Беларуса" ахвяравалі:

Томас Бёрд - $200
(у гонар 85-х угодкаў ад нараджэньня сп.Янкі Запрудніка)

Каця.Вініцкая - $100

Каця Вініцкая - $100
(замест кветак на магілу сп.Аляксандры Заруцкай-Сямёнавай)

Лёля Касоўская-Лапіцкая - $100

Лёля Касоўская Лапіцкая - $100
(у памяць Аляксандра Кольбы)

Н.Федарэнка - $50

Выказваем шчырую падзяку ўсім ахвярадаўцам!

БЕЛАРУС
Газэта Беларусаў у Вольным Сьвеце
Выдае:
Беларуска-Амэрыканскае Задзіночаньне

BIELARUS
Belarusan Newspaper in the Free World
Published by
Belarusan American Ass'n, Inc.

Склад Рэдакцыі:
Ганна Сурмач – адказны рэдактар (surmacova@gmail.com)
Андрусь Падлескі – адказны за кампутарную вёрстку
Таня Красоўская – скарбнік, арганізатар падпіскі (premiere718@yahoo.com)
Галіна Падлеская – рэдактарка дзіцячай старонкі galinapodles@hotmail.com
Валеры Дворнік - адказны за друк
Натальля Старавойтава - адказная за рассылку газэты

Артыкулы падпісаныя прозьвішчамі ці ініцыяламі, могуць зьмяшчаць пагляды, зь якімі Рэдакцыя не пагаджаецца.

Адрасы Рэдакцыі:
Паштовы адрас:
Hazeta Bielarus
166-34 Gothic Drive
Jamaica, NY 11432
USA

Грашовыя чэкі выпісываць на імя : ***BIELARUS newspaper***
дасылаць скарбніку на адрас : T.Krasovskaya PO BOX 1958, New York, NY, 10025

Электронны адрас (email): bielarus@bazahq.org

Адказнасьць за зьмест рэклямы нясе рэклямадаўца.